

insani ferant sine listore fluitus.

Insanum studium equorum, armorum, &c. id est, immodicum, in-
moderata, & inordinata. ¶ Insanæ vires, id est, triferæ, Plin. dicuntur lib. 16.
cap. 27. Vires quidem & triferæ sunt, quas ob id insanas vocant,
quoniam in iis alia maturefcunt, alia turgescunt, alia florent. ¶ Sunt
qui existimant, Insanum aliquando accipi pro bene sano, ut (in) par-
ticula intendendi vim habeat, sicut in dictione Infractus, & Incl-
tus: citantque illud Persii ex Satyr. 3.

Et insano multum laudanda magistro.

Insana, x, iusquamus, altercum, & inordinata. Serenus Sammonicus cap.
de mamma,

Et qua vulgari sermone infensa vocatur.

Græcos hyioseyamon propria scito dicere lingua.

Insânē, adverbium: Vehementer, propterea quod insani omnia vehe-
menter faciunt, inquit Varro, neque rei alicujus servare modum.
¶ Insânē, & inordinat. GALL. Furiosément, en folie. ITAL. Pazzia-
mente. GERM. Unsinnig. HISP. Locamente. ANGL. Madlie, lyk a
wood man. ¶ Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. Eluriens insanē benē.

Insaniter, Pomponius apud Non. Metuo illum, joculari nescit, ludit ni-
mium insaniter.

Insānīā: Dementia, stulticia. ¶ Insānīā, & inordinat. GALL. Maladie qui met hors du sens, folie, phrenesie.
ITAL. Pazzia. GERM. Unsinnigkeit/taube. HISP. Locura. ANGL. Ma-
denesse. ¶ Terent. in Adelp. Proh Jupiter, tu homo adiges me ad
insaniam. Plaut. Aul. Larvæ hunc, atque intemperæ insanæque
agitant senem. Idem Men. sc. 5. a. 5. Priuquam percipit eum insaniam
quid cessas dare potionis aliquid?

Insānīo, is, itum: à sanus compositum: est furere, vel insanum esse,
¶ Insānīo, & inordinat. GALL. Estre insensé, ou hors du sens. ITAL. Impazzire. GERM. Unsinnig oder taub sein.
HISP. Enloquacer. ANGL. To be mad or out of is with. ¶ Terent. in
Adelp. Minimè miror qui insanire occipiunt ex injuria. Plaut. in
Menach. Hei mihi insanire me aiunt, ultro quum ipsi insaniant. Idem
Cure. sc. 3. a. 1. Paritet perire amando video. Uterque insaniam.
Idem Menach. sc. 2. a. 2. Insanit hic qui ipse maledicit sibi. Ibid. sc. 2.
a. 5. Quando me insanire prædicant, insanire me adsumlem. Ibid.
Hei mihi insanire me aiunt, cum ipsi insaniant. Ibid. sc. 5. a. 5. Insa-
nare occæpat primulum. Ibidem sc. 3. a. 5. Qui me vi cogunt ut va-
lidius insaniam. Ibid. sc. 5. a. 2. An qui me perperam insanire aiunt,
ipsi insaniant. Serio insanire, & inordinat. Hippocr. Cell.
lib. 3. cap. 18. Neque ignorare oportet, leviorē esse morbum cum
risu, quàm serio insanientium. ¶ Quandoque est carmen condere.
Virg. 3. Eclog. Insanire libet. Nam insani, & inordinat. dicuntur, id est, Deo
pleni. Servius.

Insānīrās, atis: Insania. ¶ Insānīrās, & inordinat. GALL. Folie, rage, fureur. ITAL. Pazzia. GERM.
Unsinnigkeit/ungefundheit. HISP. Locura. ANGL. Madnesse. ¶ Cic. 3.
Tusc. Insipientia autem quasi insanitas, eademque dementia.

¶ Insānīrās, & inordinat. Gloss. usitate dicimus insipientis. ¶
Insātīābīlīs, e: Insaturabilis, inextaturabilis, quod satiari non po-
test. ¶ Insātīābīlīs, & inordinat. GALL. Insatiable, qu'on ne peut saouler, ni rassas-
sier. ITAL. Non satievole, che non si può satiare. GERM. Unerfettlich.
HISP. Cosa que no se puede hartar. ANGL. Unsatiabile, that can not
be filled or satisfied. ¶ Insatiabilis cupiditas. Cic. 1. Tusc. & 1. fin.
Insatiabilis voluptas. Idem 4. de fin. Insatiabilis animus. Liv. 4.
ab Urbe.

Insatiabilitas, atis. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Quorum animis avidis, atque
insatiabilibus lex non potest capere modum.

Insātīābīlītēr, adverb. ¶ Insātīābīlītēr, & inordinat. GALL. Insatiabement. ITAL. Insatia-
bilmente. GERM. Unerfettlich. HISP. No se pudiendo hartar. ANGL.
Unsatiably. ¶ Plin. in Epist. Quos ego quum recordor in te inani, fri-
gida, assidua tam insatiabiliter desiderare, &c. Tacit. lib. 4. Unum in-
satiabiliter parandum.

Insātīvūs, a, um, non feritur, quod sponte provenit. ¶ Insātīvūs, & inordinat.
GALL. Qui ne se seme point. ITAL. Che non si semina. GERM. Ungefayt/
das von im selbs wachst. HISP. Cosa que no se sembra. ANGL. which is
not sown. Plin. lib. 19. cap. 12. Hoc insativum rumex vocatur, nasci-
turque fortissimum.

Insātīrābīlīs, e: Insatiabilis, quod saturari non potest. ¶ Insātīrābīlīs, & inordinat.
GALL. Qu'on ne peut saouler & rassasier. ITAL. Che non si
può satiare, insatievole. GERM. Unerfettlich. HISP. Cosa que no se
puede hartar. ANGL. That can not be filled. ¶ Cic. pro Sestio, Libel-
liciam pro ulno sæpe oppignerabantur: manebat insaturabile ab-
domen, copiarum deficiebant.

Insātīrābīlītēr, adverb. ¶ Insātīrābīlītēr, & inordinat. GALL. Sans se saouler & rassasier.
ITAL. Senza satollarsi. GERM. Unerfettiglich. HISP. No pudiendose
hartar. ANGL. Unsatiabile. Cic. 2. de nat. deor. Ex se enim natos co-
messe fingitur solitus, quia consumit ætas temporum spatia, annil-
que præteritis insaturabiliter expletur.

Insēndo, is: Ascendo, conscendo, supra scando. ¶ Insēndo, & inordinat. GALL. Monter sur quelque chose. ITAL. Ascendere, montar
susu. GERM. Aufsteigen/klümmern. HISP. Subir arriba. ANGL. To go up
upon any thing. ¶ Plaut. in Amph. Quadrigas si nunc insendas Jo-
vis, atque hinc fugias. Idem Men. sc. 2. a. 5. Currum inscendere.
Mox, Ascendo in currum. Idem Mil. sc. 1. a. 2. Inscendere navem ut
ad herum nunciem. Idem Aul. sc. 3. a. 4. Inscendam in aliquam arbo-
rem, inde observabo. Idem Aul. sc. 3. a. 3. Inscendam æcturam (sup.
equum, bis.) Ibid. sc. 1. a. 4. Cum surgat, non in lectum inscendam pro-
ximum. Gell. usus est passivo, Inscendor: ita enim ait lib. 5. cap. 2. de
Bucephalo Alexandri equo: Haud unquam sese ab alio inscendi, nisi
à rege passus est.

¶ Inscensor, qui navim inscendit, miles classarius. ¶ Inscensor, & inordinat.

Inscīēns, tis, adject. Ignarus, inquit Donatus. ¶ Inscīēns, & inordinat. GALL. Qui n'en fait rien, ignorant du fait. ITAL. Ignorante.
GERM. Unwissend. HISP. Cosa necia, & no sabidora. ANGL. Unwis-
ting, no thinking on that bedoeth. ¶ Plaut. in Trin. Me absente, atque
insciente, inconsultu meo, Ædes venales hæc inscribit litteris.
Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Peccavi insciens. Liv. lib. 7. ab Urbe. Inscienti-

bus cunctis quid faceret. Ter. in Heaut. Si peccavi, mi Chreme, in-
sciens feci. CH. Id equidem ego, etiam si tu neges, certo scio, Te
inscientem atque imprudentem dicere ac facere omnia.

Inscīēntīā, x: Ignorantia, inscitia. ¶ Inscīēntīā, & inordinat. GALL. Ignorante, faute de savoir. ITAL. Ignoranza. GERM. Unwissentlich.
HISP. Necesdad, & no sabiduria. ANGL. Unskilfulness, ignorance. ¶ Cic.
pro Syl. Vos denique in tantis tenebris erroris & inscientiæ clarissi-
mum lumen prætulistis menti meæ. Idem 1. Acad. Sed inter scien-
tiam & inscientiam comprehensionem illam quam dixi collocabar.
¶ Idem in Acad. Quæst. Quam rationem, inquit, maluerunt deinde
teneri, si sciens falleret, quod inscientia multa versaretur in vita. Ta-
cit. in Dial. Oratorum, Sed & desidia juvenutis, negligentia paren-
tum, & inscientia præcipientium, & oblivione moris antiqui.

Inscīēntēr, adverbium: Inscitè, ineptè, indoctè. ¶ Inscīēntēr, & inordinat. GALL. Ignoramment. ITAL. Ignoramente. GERM. Un-
wissentlich. HISP. No sabiamente. ANGL. Ignorantlie. ¶ Cic. in Topic.
Partitione autem sic utendum est, nullam ut partem relinquant: ut si
partiri velis tutelas, inscienter facias, &c.

Inscītūs, a, um, non scitus, inelegans, & malè compositus. ¶ Inscītūs, & inordinat. GALL. Sottement, lourdement sans jugement.
ITAL. Lordamente, senza giudicio, goffamente. GERM. Ungefichtlich/
unverstendiglich, unfrey. HISP. No polido, mal compuesto. ANGL.
Evill fashions, foolish. ¶ Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Sed ego inscitus, qui
hæc postulem moderari. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Inscita ecastor tu
quidem es. Suprà, stulta. Idem in Menach. sc. 4. a. 2. Mulier hæc in-
scita est, & stulta quantum perspexi modò.

Inscītē: Imperitè, incomptè, impolitè, ineleganter, ineptè, indoctè.
¶ Inscītē, & inordinat. GALL. Sottement, lourdement sans jugement.
ITAL. Lordamente, senza giudicio, goffamente. GERM. Ungefichtlich/
unverstendiglich, unfrey. HISP. No sabia y ignoramente sin juicio.
ANGL. without judgement, fashion, or order. ¶ Plaut. in Trin. Si quid
scis me fecisse inscitè, aut improbè, si id me non accusas, tute ipse
objurgandus es, scio.

Inscītīa: Ignorantia, imprudentia, inscientia. ¶ Inscītīa, & inordinat. GALL. Ignorance, faute de savoir. ITAL. Ignoranza.
GERM. Unwissentlich/untdnnheit. HISP. Necesdad, no
sabiduria. ANGL. Ignorance, unskilfulness. ¶ Plaut. in Cure. sc. 3. a. 1.
Hæc inscitia, magis mereri de immiseris, inscitia est. Terent. in
Heaut. O Jupiter tantam inesse animo inscitiam! Plaut. Milit. sc. 6.
a. 2. Ignoscas meæ inscitiae & stultitiæ.

Inscīus: Nescius, imprudens, non sciens. ¶ Inscīus, & inordinat. GALL. Qui n'en fait rien, ignorant du fait. ITAL. Che non sa, im-
prudente. GERM. Unwissend, unverstendig. HISP. Necio, & no sabidor.
ANGL. Ignorant, unvoiting. ¶ Cic. 4. Acad. Quam si subtraxeris, quid
distingues artificem ab inscio? Idem 5. de fin. Nec verò sum inscius
esse utilitatem in historia, non modò voluptatem. Inscia ac temè-
taria turba. Liv. 4. bell. Pun. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Inscīus Ætaon vidit sine vestis Dianam.

Ibid. Eleg. 5. lib. 3.

Inscīa quod crimen viderunt lumina plestor.

Inscīē, ut inscitè, inscienter, Apul. Inscitissime, & inordinat. Gell.
Inscrībō, is, libro vel alii alicui rei nomen, sive titulum gendo, litteras
impono. ¶ Inscrībō, & inordinat. GALL. Ecrire, ou graver en ou sur
quelque chose, intituler. ITAL. Sopra scrivere. GERM. Einschreiben.
HISP. Inscribir poniendo titulo, sobrescribir. ANGL. To intitle, to
write in or upon any thing. ¶ Cic. 1. Tusc. Quid nostri philosophi,
nonne in his ipsis libris quos scribit de contemnenda gloria, sua
nomina inscribunt? Idem Cassio, in statua quam posuit in rostris, in-
scripsit, Parenti optimè merito. Apud Plaut. verberate, inscribam
tuum. Idem, Corpus tuum virgis ulmeis inscribam, id est, insigniam.
Inscribere, aliquando ponitur pro subscribere alicui, id est, suum
nomen accusationis libello addere. Unde libelli Inscriptio, lib. 4.
de accusat. l. 3. qui accus. non poss. Hotomannus. Tibull. lib. 4.

Vt nostrum tantis inscribam nomen in actis.

Gellius cap. 3. lib. 5. Cujus nomen Plato illi libro inscripsit. Senec.
cap. 12. de vita beata, Inscribit sapientiam vitis suis, id est, præ-
textit nomen.

Inscrīptus, a, um: Non scriptus, in scripta non relatus. ¶ Inscrīptus, & inordinat. GALL. Qui n'est point écrit. ITAL. Non scritto. GERM. Ungeschrieben. HISP. No
escrito. ANGL. That is not written. ¶ ut apud Varr. lib. 2. cap. 1. Itaque
greges ovium longum abiguntur ex Apulia in Samnium æstivatum
atque ad publicanum profertur, ne si inscriptum pecus pavent, le-
ge Centoria committant multam. Quir. lib. 3. cap. 8. Alia esse scri-
pta, & alia inscripta. Ovid. 13. Metam.

Littera communis mediis puerisque virisque

Inscripta est foliis.

De inscripto maleficio, vide Fabii declamationem 252. & 344.

Inscrīptīlīs, e: Diomedes, Inscrīptīlīs vox.
Inscrīptum, i: Breve quoddam in chartula scriptum, eujusmodi solent
date Præfecti urbium iis, qui merces exportant. ¶ Inscrīptum, & inordinat. GALL. Vn bulletin, un billet, un passeport, certi-
ficat. ITAL. Fede pubblica, passaporto, la bulletta. GERM. Ein geschribner
zedel. HISP. Letera del principe. ANGL. A princes letter, a pasporte. ¶
Lucil. Facit idem quod illi qui inscriptum è portu exportant clan-
culum, ne portorium dent. ¶ Inscrīptum, pro inscriptione. Gell.
lib. 20. cap. ult. Quædam alia inscripta nimis lepida, multasque pro-
fus concinnitates redolentia.

Inscrīptō, Titulus, nota. ¶ Inscrīptō, & inordinat. GALL. Ecri-
te au, inscription, titre. ITAL. Sopra scrittura. GERM. Ein obergeschribt/
zedel. HISP. Sobre escritura, titulo. ANGL. A title or inscription. ¶
Plin. lib. 29. cap. 1. Hinc illa infelicis monumenti inscriptio, Turba
se medicorum periisse. Velleius, Inscriptio templi ac fixa post tabu-
la id restatur.

Inscrīptūrā, x, pro ipsa inscriptione, sive nota impressa alicui rei. Ter-
t. ad versus Valent. Nobis enim inscriptura hujus seminis.

¶ Inscrutor, & inordinat. Macro. Sat. lib. 7. c. 1. Nam si Homeri latentem
prudentiam inscruteris altius.

Inscūlo, is, pfi, ptum, à scalpo compositum est, teste Diomede, non à
sculpo, quod Latini esse negat: Incido, indo. ¶ Inscūlo, & inordinat. GALL. Insculper, & inordinat.

chikkah, *πνε pittach*, *ἔσφυα*. GALL. *Entailler, engraver*. ITAL. *Scolpire*. GER. *Eingraben*. HISP. *Esculpir*. ANG. *To carve in or engrave*. Mutatur autem prima vocalis in ultimam, quemadmodum in compositis verbi Calco, inculco, cōculco, & proculco. Unde gemmā scalptam contendit dicendum, non sculptam. Est autem inculpere, incidere aliquid in aere, in argento, in marmore, in gemma, & simili materia. Cic. *de Divin.* 2. Itaque perfracto saxo sortes erupisse in robore insculptas p̄iscarnm litterarum notis. ¶ Per metaphoram dicimus aliquid insculptum esse in animo, quod ira memoria animōque nostro impressum est, & infixum, ut facile excidere non possit. Idem 2. *de nat. deor.* Omnibus enim innatum est, & in animo quasi insculptum, esse deos.

INSECO, as, are: Seco, sive intus seco. *ἰνσζαζάρ*, *בחר bittér*. *ἐντένω*, *ἰνσζαζα*. GALL. *Couper, tailler*. ITAL. *Tagliare*. GER. *Ein-schneiden/ausschneiden*. HISP. *Cortar*. ANG. *To cut*. Liv. lib. 8. bell. *Macedon.* Sed non tam parentibus plagis moventur, interdum insecta cute, ubi latior, quàm altior plaga est, etiam gloriosius se pugnare putant. Colum. lib. 12. cap. 47. Quidam olivam non contundunt, sed acuta arundine infecant. Idem lib. 4. cap. 5. Sequente deinde anno insecta superior pars curvaturæ, usque ad medullam. Gell. cap. 10. lib. 10. Insecta & aperta corpora, quas Græci *ἐνστωμεις* dicunt.

Insecunda, quid Catoni, & unde? Vide apud Gellium cap. 9. lib. 18. Joanne autem Passeratio interprete, significat dicenda, sive narranda. Vide infra *Insequi*.

Insecta: Animalcula sunt partim terrestria, ut scolopendrà, stelliones: partim volucra, ut apes, vespæ: partim cum utroque participantia, ut formicæ: partim pennis & pedibus carentia, ut tineæ quæ in homine nascuntur. *ἰνσζαζα*, *ἰνσζαζα*. GALL. *Petites bestes qui n'ont point de sang*. ITAL. *Piccioli animali che non hanno sangue*. GER. *Ärterley kleine thierlein so zwischen dem haupt und brust/oder zwis-schen der brust und dem bauch stehen als ob sie zerschnitten weren / als stiegen käfer/ &c.* HISP. *Los animales cecidos*. ANG. *Little beasts without blude*. Aristot. Dicta insecta ab incisuris, quæ nunc cervicum loco, nunc pectorum sunt, atque alvi. Hæc Albertus Magnus appellat annullata. Vide plura de his apud Plin. lib. 11. cap. 1.

Insecabilis, e, individuum, quod secari ac dividi non potest, sunt atomi. *ἰνσζαζα*. GALL. *Qu'on ne scauroit couper ni diviser*. ITAL. *Che non si può tagliare*. GER. *Unzer-schneidig*. HISP. *Cosa que no se puede cortar*. ANG. *That can not be cut or divided*. Quint. lib. 2. cap. 17. *et* cap. 3. lib. 3. Ne hi quidem qui ignem, aut aquam, aut quatuor elementa, aut corpora infecabilia esse, ex quibus res omnes initium dixerint, tradunt.

Insecus, eis *ἰνσζαζα*. Gloss. ab in & secus, i.e. juxta. **Inseque**, pro dic, quasi inque: unde *insexit*, id est, dixit. Rurterf. **Inscia**: Obsonii genus est ex insecta carne confectum: unde & nomen produxit. Varr. lib. 4. de L. L.

INSEDATVS, a, um, non sedatus, turbulentus, commotus, implacatus, impacatus. *ἰνσζαζα*, *ἰνσζαζα*. GALL. *Qui n'est point posé, ni rassis, troublé, inquiet*. ITAL. *Non acquetato, commosso*. GER. *Ungestillt/unruhig*. HISP. *No assestado*. ANG. *Unquiet, troubled*. Cic. in *Partis*. Simulque altitudo animi in capiendis incommodis, & maxime injuriis, & omne quod est ejus generis grave, infedatum, turbulentum, *ἰνσζαζα*, *ἰνσζαζα*.

Insedabilis, e, quod sedari non potest: unde adverbio *Insedabiliter*, Lucr. usus est lib. 16.

Insedabiliter sitis arida corpora mersans.

INSEMINO, as, are: Insero, implanto. *ἰνσζαζα*, *ἰνσζαζα*. GALL. *Semer*. ITAL. *Seminare*. GER. *Ein-säen*. HISP. *Sembrar*. ANG. *To sow*. Gell. lib. 19. cap. 5. Qui aquam nivalem frugibus sarè & arboribus fecundam diceret, sed hominibus potu nimio insalubrem esse, tabem & morbos sensim atque in diem longam visceribus infeminare.

Insemitatio, *ἰνσζαζα*. Gloss. ubi non est semita. Gloss. *ἰνσζαζα*, auria.

INSENESCO, is, ere: Immotor, & quasi in aliqua re ætatem consumo. *ἰνσζαζα*. GALL. *Envieillir, devenir vieil*. ITAL. *Divenir vecchio in qualche negotio*. GER. *Etwarob veralten*. HISP. *Envejecerse*. ANG. *To waxe old or spend his life in a thing*. Quint. lib. 10. cap. 3. Singulis actionum partibus insenescere. Tacit. lib. 3. Quum plerique iidem negotiis insenescerent. Ovid. *de Ponto*.

Te quoque, quem juvenem discedens urbe reliqui, Credibile est nostris insenuisse malis.

Insenescibilis, senectutis experts. Poll.

INSENSIBILIS, e, quod sub sensum cadere non potest. *ἰνσζαζα*. GALL. *Insensible*. ITAL. *Insensibile*. GER. *Unempfindlich*. HISP. *Cosa que no se puede sentir*. ANG. *Insensible*. Gell. lib. 17. cap. 10. Inenarrabile esse ait, & promemodum insensibile.

Insensibilis, e, idem. Lucr. lib. 1.

————— *neesse est*

Ex insensilibus tamen omnia consistere Principiis constare.

INSEPARABILITER, *ἰνσζαζα*. Macrob. comment. lib. 1. c. 22. Quæ inseparabiliter involuta rerum necessitas in se vinxit.

Inseptum, non septum. Ponitur tamen & pro non ædificatum. Fest.

INSEPTVS, a, um: Non sepultus, inhumatus, indefectus. *ἰνσζαζα*. GALL. *Qui n'est point enseveli, ni enterré*. ITAL. *Insepulto, non sepolto*. GER. *Unbegraben*. HISP. *No enterrado*. ANG. *Unburied*. Cic. in *Catil.* Cerno animo sepultam patriam, miseris atque insepultos acervos civium. Horat. *Epod.* 5.

Post, insepulta membra differunt lupi, Et Esquilina alites.

Mors insepulta, ubi arcetur sepultura is, qui supplicio est affectus. Seneca *de tranquillitate vita*, cap. 14. Minabatur Theodoro Philosopho tyrannus mortem, & quidem insepultam.

INSEQUO. Fest. Inseque, apud Ennium, pro dic: *insexit*, dixit. Gloss.

Inseque, eim. Livius Andronicus initio Odissæ. Inseque Musa virum mihi versutum.

Simplex est *sequo*, pro sermocinor: de quo suo loco dicitur *Insequo*

pro *ἐπιπο*. Inseque Musa: ut apud Homer. *initio Odys.* Vide Gell. lib. 18. cap. 9.

INSEQUOR: Sequor, subsequor. *ἰνσζαζα*, *ἰνσζαζα*. GALL. *Suivre, ensuivre, poursuivre*. ITAL. *Seguitare, seguir, dentro, perseguire*. GER. *Nachfolgen/nachhellen*. HISP. *Seguir, perseguir*. ANG. *To follow after, to pursue*. Virg. 1. *Aeneid.*

Insequitur clamorque virum, stridorque rudentum.

Cic. *de clar. Orat.* Hunc proximo seculo Themistocles est insequutus. Idem in *Orat.* Quinetiam postremam literam detrahebant, nisi vocalis insequeretur. ¶ Item ponitur pro persequi & insectari. *ἰνσζαζα*. Cic. 2. *Phil.* Si tum occisus esset, quum tu illum in foro spectante popul. Rom. gladio stricto insequutus es. Virg. 1. *Aeneid.*

Nunc eadem fortuna viros tot casibus actos

Insequitur: quem das finem rex magne laborum?

Cic. *pro Rosc. Amer.* Quid vis amplius? ecquid insequeris? quid oppugnans? Insequi clamore ac minis. Idem *pro Cluent.* ¶ Insequi, pro dicere, sive narrare: & Insecunda, aliàs Insequenda, pro dicenda, narranda. Vide apud Gell. cap. 9. lib. 18.

INSEQUENS, participium. Consequens, sequens, coherens. *ἰνσζαζα*, *ἰνσζαζα*. GALL. *Ensuivant*. ITAL. *Perseguitare*. GER. *Nachfolgend*. HISP. *Perseguidor, el que sigue*. ANG. *That followeth*. Cic. *ad Octavianum*, Quæ non insequens hora antecedente calamitosior pop. Romano illuxit? Insequens officium. De quo mox dicturi, aut deliberaturi sumus. Plancus *ad Senatam lib. 10. famil. Ciceronis*, Huic prius excusandum me esse arbitror, quàm de insequente officio quicquam ulli pollicendum. Velleius; Insequens Thesstalus (i. alter & posterior.)

INSEQUENTER, adverb. pro inconsequenter. *ἰνσζαζα*. GALL. *Hors de propos, mal à propos*. ITAL. *Senza proposito*. GER. *Auff das vorgeshend nicht folgend*. HISP. *No seguiendose*. ANG. *Not to the purpose*. Gell. lib. 10. c. 20. Obscurè & insequenter particula illa posita.

INSECTOR, aris, frequentativum: Insequor, persequor. *ἰνσζαζα*, *ἰνσζαζα*. GALL. *Poursuivre diligemment, et instamment*. ITAL. *Perseguitare attentamente*. GER. *Mit ernst nachsiten*. HISP. *Perseguir mucho y con diligencia*. ANG. *To follow or pursue diligentlie after a thing*. Cic. *pro Font.* Insector ultrò, atque insto accusatori judices: insector, inquam, ac flagito testes. Plaut. in *Capt. se. 4. a. 3.* Nam istic hastis insectatus est domi matrem, & patrem. Gell. cap. 9. lib. 2. Non modò hæc non sectatus, sed etiam insectatur. ¶ Legitur etiam Insecto, sed apud vetustissimos duntaxat. Plaut. in *Capt. se. 4. a. 3.* Jam illic nos insectabit lapidibus, nisi illum jubes comprehendi. ¶ Insectari terram rastrois. Virg. 1. *Georg.*

Quod nisi et assiduis terram insectare rastrois.

INSECTATIO, nis: Criminatio, obrectatio. *ἰνσζαζα*, *ἰνσζαζα*. GALL. *Poursuite injurieuse, comme quand on médit d'aucun*. ITAL. *Il perseguire con triste parole*. GER. *Verfolgung/durchsichtung*. HISP. *Aquella obra de perseguir con palabras injuriosas*. ANG. *Pursueing or schlandering*. Liv. 2. *ab Vrbe*, Inde illam absentis insectationem esse natam, quòd morando spem destituerit.

Infectiones apud Gell. cap. 9. lib. 18. appellantur Sermones, sive narrationes. Vide supra *insecunda*. Item, *Insequor*.

INSECTATUS, passivè, *ἰνσζαζα*. Hist. *de bell. Afric.* Gravis enim armaturæ miles simulatque ab his insectatus constiterat, in còsque impetum fecerat, illi veloci cursu facillè periculum vitabant.

INSECTANTER, adverb. Injuriosè. *ἰνσζαζα*. Gell. lib. 19. cap. 3. Turpius esse dicebat Phavorinus Philosophus, exiguè atque frigide laudari, quàm insectanter & graviter vituperari.

Inferenus, a, um: Non serenus, nubilus. Stat. 1. *Sylv.*

Non tantis hyas inferena nimbis Terras obruit, aur, &c.

INSERO, is, ui, ertum, significat Immitto, impono, immisceo. *ἰνσζαζα*, *ἰνσζαζα*. GALL. *Enter, mettre dedans*. ITAL. *Inserire per dentro, inestare, incalmare*. GER. *Einlassen/einstossen*. HISP. *Meter dentro, enxerir*. ANG. *To greffe or sett in*. Terent. in *Heaut.* Vidin' ego te modò manum in sinum huic meretrici inferere? Colum. lib. 6. cap. 4. Nausea discutitur, si integrum gallinaceum crudum ovum juni faucibus inferas. Plin. lib. 10. cap. 57. Penna per transversas inserta nares. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

————— *nec obsuit illi*

Historia turpes inferuisse jocos.

Item, *Inserere rixas*. Tib. lib. 1. *Eleg. 1.* Inferere per os pollicem. Sueton. in *Galba*, cap. 20.

(Quid) *Inseris Æacidis aliena nomina gentis?*

Ovid. 13. *Metam.* Inferi per adoptionem familiar. Sueton. in *Claud.* cap. 39. Idem, Succensebátque si qui vel oratione, vel carminibus imaginibus cum Cæsarem infererent. ¶ Quando facit infervi, insitum, significat idem quod infemino. Colum. lib. 5. cap. 7. Arboribus frumportinis, si frumentum non inferitur, in utramque partem viginti pedum spatia interveniunt: hoc est, si inter arbores frumentum non seminetur. Solent enim Itali inter arbores illas, quæ vitibus vestiuntur, frumentum serere, qui mos etiam hodie mansit in Campania, & in agro Mediolanensi. De arbore dicitur, quando scilicet scisso tronco, surculus fecundæ arboris inferitur sterili, *ἰνσζαζα*: sive quum oculus unius arboris alteri adhibetur, quod quidam inoculationem vocant: vel quando arbor seritur, aut plantatur. Virg. 1. *Eclog.*

Inserere nunc Melibæe pyros, pone ordine vites.

Colum. *de arbor. cap. 8.* Vitem, quam insiturus es, refecato, & plagam levato, atque ita findito, & paratos surculos in fissura demittito, catenus quæ adrasit sunt. Idem, Insita est fructuosior quàm quæ insita non est, quàm quæ cum ramis, radicibusque seritur. ¶ Per translationem. Lactant. lib. 5. Odium & invidiam & dolum hominibus insequit, ut tam essent, quàm serpentes venenati, tam rapaces, quàm lupi. Diomed. Inferor, insertus, & insitus facit. Et tradunt quidam Insitus arborum esse: Insertus hominis, vel alicujus rei. Servius, Insitas arbores dicimus: insertas verò causas, aut fabulas. Plin. lib. 10. Penna per transversas inserta nares. ¶ Insertus alienæ familiar. Sueton. in *Tiber.* cap. 3.

Inferre, est instituta, qui inferitur alicui rei.
Inferim, id est, inferendo. Dicitur ut *exferim*, exferendo expressè, & *præferim* præferendo, seu antè ordinando. *Lucret. lib. 2.*
Contemplator enim, quem Solis lumina cunque
Inferim fundunt radios per opaca domorum.
Instrum, i: Surculus qui inferitur. $\xi \tau \delta \sigma \tau \rho \iota \nu$, $\iota \mu \phi \rho \tau \delta \mu \gamma$. GALL. *Vn greffe, une ente.* ITAL. *Inestato, piantato, una calma.* GERM. *Ein greiff, ein schoß daß man in ein anteren baum greift.* HISP. *Cosa enxerida, ò enxerta.* ANGL. *A shoote or young sett of a tree.* } *Col. lib. 4. cap. 29.* Tum quod ex insitio profundit, subligandum, ne vento furculas motus labefacteretur, explanteturque tener pampinus. Idem *de arbor. cap. 26.* Terram circa arborum aggerato usque ad ipsum insitum.
Institus, participium: Innatus, ingenuus, ingeneratus. $\xi \iota \mu \phi \rho \tau \delta$. GALL. *Inferé, mis dedans.* ITAL. *Innestato, incalmato.* GERM. *Ein gepflantz, eingesäyt.* HISP. *Enxerido.* ANGL. *Gressed, or sett in.* } *Cic. 6. Verr.* Hoc cum ceteræ gentes sibi arbitrantur, tum ipsi Siculis tam persuasum est, ut animis eorum insitum, atque innatum esse videatur. *Institus urbi civis.* *Sal. in Cic.*
Institus, us, nomen. *Institio.* *Plin. lib. 16. cap. 3.* Et hætenus publica sunt genera, cætera regionum, locorumque, aut ex his inter se insitu mista.
Instituto, nis: Inferendi actus. $\xi \iota \mu \phi \rho \tau \delta$. GALL. *Entement, enture.* ITAL. *Innestamento, incalmatura.* GERM. *Ein greiffung, ympfung.* HISP. *Obra de enxerir arboles.* ANGL. *A greffing, or planting in.* } *Colum. lib. 5. cap. 11.* Tria genera porro institutionum antiqui tradiderunt. *Ovid. 1. de remed. amor.*
Veris initio fac ramum ramus adoptet.
Cic. de sen. Nec conditiones modo delectant, sed etiam institutiones, quibus nihil invenit agricultura solertius.
Institor, is, qui inferit. $\xi \iota \mu \phi \rho \tau \delta \sigma \iota \varsigma$, $\iota \mu \phi \rho \tau \delta \sigma \iota \varsigma$. GALL. *Enteur.* ITAL. *Incalmatore.* GERM. *Ein greiffger.* HISP. *Enxeridor.* ANGL. *A greffe or planter.* } *Plin. lib. 18. cap. 33.* Hunc calami, gemmisque inculator.
Institium, quod inferi potest, quod insitum est, & non natura innatum, aliunde ascitum. $\xi \iota \mu \phi \rho \tau \delta$. GALL. *Enté, inferé.* ITAL. *Innestato, incalmato.* GERM. *Ein greiff.* HISP. *Enxerido.* ANGL. *That is gressed in, not naturall.* } ut: *Surculus inferitur. Plin. in ep. Quid multa? in video Græcis, quod illorum lingua scribere maluisti.* Neque enim conjectura eget, quid sermone patrio exprimere possis, quum hoc institio & inducto tam præclara opera perfeceris. *Varro de re rust. lib. 1. cap. 1.*
Institivus, a, um: Institivus, quod scilicet naturale non est, sed aliunde ascitum. *Gell. Corp. usque & animus benignè ingenuis primordiis inchoatum, insitivo degenetique alimento lactis alieni corrumpere.* *Cic. pro Sestio.* Quumque insitivum Græchum contra vim multitudinis incitata censu prohibuisset. } *Institivus hæres.* *Seneca controu. lib. 2.*
Instituto, as, frequentativum à supino *Inferre* formatum. $\xi \mu \phi \rho \tau \delta \sigma \iota \varsigma$. GALL. *Accommoder, mettre dedans.* ITAL. *Accommodare.* GERM. *Hineinstolzen.* HISP. *Ataviar.* ANGL. *To applie, to mak meete.* } *Virg. 2. Aeneid.*
Hic ferro accingor rursus, clypeoque sinistram
Inferet ab aptans, meque extra tecta ferebam.
Stat. 3. Theb.
 — piget irrupisse volantum
Concilia, & celo mentem inferasse vetanti.
 Dexteras insertare catenis. *Idem 12. Thebaid.*
INSERPO, is, ere: Serpo & obrepto, leniter invado. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$, $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Se trainer & couler dedans, entrer doucement.* ITAL. *Entrare dentro dolcemente.* GERM. *Hineintriechen oder schlicchen.* HISP. *Entrar à escondidas.* ANGL. *To creepe in.* } *Stat. 1. Theb.*
 — jam somnus avaris
Inserpit curis.
Inserptio, lorum est quo scutum apprehenditur. *Laurenberg.*
INSERVIO, is: Obsequor alicui, servitium præsto, colo. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Servir, servir, faire service.* ITAL. *Servire, far servizio.* GERM. *Dienen.* HISP. *Servir, hazer servicio.* ANGL. *To serve.* } *Cic. 1. Offic.* A quo plurimum spera, etiam si ille non eget, tamen ei potissimum inservit. Antiqui etiam accusativo jungent. *Plaut. in Mostell.* Non mœreticium est, etiam inservire amantem. } *Inservire suis commodis, est utilitati suæ consulere.* *Cic. 2. de finibus.* Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus & magnam indolem, quos suis commodis inservituros, & quicquid ipsis expediat, facturos arbitramur. *Inservitum est.* *Idem Appio lib. 7.* Sed nihil est à me inservitum temporis causa. *Liv. 2. ab Urb.* Plebi cui ad eam diem summa ope inservitum est, injuriæ à primoribus fieri cœpere.
Inseto, filo setam aptare. *Ver. Dict.*
INSIBILO, as, are: Sibilo, spiro, sibilum emitto. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Siffler.* ITAL. *Fischiare.* GERM. *Einpfeiffen.* HISP. *Sylvar.* ANGL. *To whiffle or blowe in.* } *Ovid. 15. Metam.*
Qualia succinctis ubi trux insibilat Euris,
Murmura pinetis sunt.
 Membra insibilat ignis. *Silius lib. 12.*
 Membra pro inselco. *Salmast.*
INSICCATUS, a, um: Non siccatus. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Qui n'est point seché.* ITAL. *Non asciutto.* GERM. *Ongettucknet.* HISP. *Cosa no seca ni enxuta.* ANGL. *Not made drye.* } *Stat. 3. Theb.*
Vulneraque ista ferens putri insiccata cruore,
Protinus ire peto.
Insicium, edulii genus. Fiebat ex carne diligenter intrita, & minutissimè concisa, quod nunc per se reticulo aut omento circumdatum, aliis etiam junctum rebus & aromatibus aliquando, in sartagine cum adipe aut oleo butyroque frugebatur. *Varro lib. 4. de L. Lat.*
Insiciale jus. *Gloss.* *Insid.* Intellego $\xi \mu \phi \rho \tau \delta$ ex insiciis.
Insiciarius, aliis insiciarius, qui insicia parat. *Vox legitur in ludicio testamenti M. Grunni Corocottæ Porcelli: De meis visceribus dabo, donabo futotibus setas, rixatoribus capitinas, surdis auriculas, cau-*

fidicis & verbosis linguam, bubulariis intestina: insiciariis femora,
mulieribus lumbulos, pueris vesicam, puellis caudam, cinædis musculos, cursoribus & venatoribus talos, latronibus ungulas: & nec nominato equo delecto ac dimitto popam & pistillum, quæ mecum detulero à querceto usque ad haram. Liget sibi collum de teste. Hæc ferè sunt in hominum abusibus: detestando sæpe peccato, quo efficiunt, ut pejore, quàm porci, conditione moriantur, victima inferorum. }
INSIDEO, es: In re aliqua, sive super rem sedeo, inhæreo, insisto. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Estre assis dessus.* ITAL. *Sedere sopra qualche cosa.* GERM. *Etwarauß sitzen.* HISP. *Assentarse sobre algo.* ANGL. *To sit upon.* } *Plin. de viris illustr.* Hic prius instituit, ut equites Romani Idibus Quintilib. ab æde Honoris equis insidentes, in Capitolium transirent. *Liv. 7. ab Urb.* Equo deinde quàm potera; maximè exornato insidentem se in specum immisisse. *Cic. lib. 4. Tuscul.* Quum autem hic fervor concitatioque animi in veteraverit, & tanquam in venis interdiscipulisque aliquando locum aliquo occupo ad interdiscipulum aliquid. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *arab. couda.* } ut, *Insidere arcem militibus.* *Liv. 6. bell. Pun.* Quingentis militibus arcem insedit. *Insidere itinera.* *Idem 5. bell. Pun.* Quà fugis inclinatam credebat, omnia itinera insidere jubet. *Idem lib. 5. dec. 4.* *Insidere saltum.* *Idem lib. 6.* Cum *Porcenna* janiculum insedit. Item, *Insellæ viæ, & inselli loci.* *Idem lib. 9.* } Aliquando obsidere. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Esar.* ANGL. *To besidge.* } *Idem 2. bell. Pun.* Mago locum monstrabit, quem insideatis. *Virg. 11. Aeneid.*
Arripuitque locum, & sylvis insedit iniquis.
Liv. lib. 9. *Insellis omnibus viis, per quas comæatus ex Samnio subvehebatur.*
INSIDERT, passivè. *Liv. 5. bell. Pun.* Viæque omnes hostium præfidiis insidertur.
Insessor, qui vias insidet, ut Græcis $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$, ab $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$, quod est insidere occultis locis. *Fest.* *Insessores latrones, qui circa vias insidantur sedentes. }
INSIDIÆ, arum: Technæ, artes, fallaciæ, ab insidendis & occupandis locis quæ ad insidias deliguntur. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Epies, embusches.* ITAL. *Insidie, agguati.* GERM. *Ein heimliche hinterhaltung an ein verborgen ort gelegt, yemandis unvorsig send zu ubersallen / auffsatz, hinterlist / betrug.* HISP. *Las assechanças, insidias.* ANGL. *A lying in wait to entrap.* } Solent enim qui hostibus insidantur, ea loca insidere, quæ illis iter facturos putant, ut incautos opprimant. *Cæf. 1. bell. Gall.* *Insidias veritus.* *Cic. pro Cn. Plane.* *Vigilandum est semper, multæ insidiæ sunt bonis.* *Idem 3. Offic.* Suntne igitur insidiæ, tendere plagas, &c. *Plaut. Curc. sc. 1. a. 1.* Num tu pudica cuiquam insidias locas? *Idem Pseud. sc. 8. a. 4.* *Insidias dabo (illi inopinatò argentum offeram.)* *Item Milit. sc. 3. a. 2. & Pseud. sc. 3. a. 4.* *Me mortuum mavelim, quàm non dem insidias senj.* *Idem Asin. sc. 1. a. 1.* *Quid si in insidias devenero, tum redimes me si hostes interceperint.* *Idem Menach. sc. 2. a. 1.* *petii, in insidias deveni: imò in præsidium, ne time.* *Ibidem sc. 1. a. 4.* *Huc concedamus, ex insidiis aucupa.* *Idem Asin. sc. 2. a. 5.* *Aucupemus ex insidiis quam rem gerant.* *Idem Aul. sc. 1. act. 1.* *Metuo, ut mihi ex insidiis verba imprudenter duit.* *Idem Pseud. sc. 2. a. 4.* *Ingredere in viam dolis, ego hic in insidiis ero.* *Velleius.* *Insidiis conflata mors Scipionis.* *Idem.* *Insidiis tentare aliquem.* *Idem.* *Insidiis petitus.* *Gell. cap. 7. lib. 12.* *Exceptum insidiis occidere (veneno.)* *Ovid. 3. Metam.*
Insidias prodet, manifestabitque latentem (nitor galæ.)
 } *Quint.* *Antequam in hæc ætatis insidias deveniat.* } *Insidiæ hostiles.* *Plaut. Pseud. sc. 4. a. 4.*
INSIDIOR, aris: Insidias tendo. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Espar, dresser des embusches, surprendre.* ITAL. *Insidiare, far agguati.* GERM. *Mit list auff einen laustern / auffsetzig sein.* HISP. *Insidiar.* ANGL. *To lay in wait, to entrappe.* } *Salust. in Jugurth.* *Adherbalem vitæ suæ dolis insidiatum esse.* *Plaut. Pseud. sc. 8. a. 4.* *Certum est alio pacto Pseudolo insidias dare, quàm in Comædijs, ubi cum stimulis & flagris (domini) insidiantur servis.* *Velleius.* *Insidiari temporibus, & medium se præstare.* *Ovid. lib. 3. Fast.*
Error ut ante oculos insidiantis eat (futari volenti ancilia, sup.)
 } *Item, insidiantis hoc fortunæ fait.* *Cic. de Orat.* *Non enim id agit ut insidietur, & observet, sed faveat.* *Martial. lib. 12. ad Priscum.*
Si te delectant animosa pericula Tuscis,
(Tutior est virtus,) insidiomur apris.
Virg. 9. Aeneid.
 — lupus insidiatus ovili.
Ovid. 13. Metam.
Hostibus insidier, fossas munimine cingo.
 Apud *Callistr. in l. 28. D. de Panis,* præteritum est tanquam ab *Insidio*, as, are: *Igni cremantur, inquit, plerumque facti, qui salutem minorum suorum insidiaverint.*
INSIDIATOR, is, qui tendit insidias. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Qui dresse des embusches, guetteur.* ITAL. *Insidiatore.* GERM. *Ein auffsetziger / der einem mit list nachstellt.* HISP. *Assechador.* ANGL. *That layeth in wait to deceive.* } *Cic. pro Mil.* *Insidiatori verò latroni quæ potest afferti injusta nex.*
Insidiosus, qui sæpe insidiatur, plenus insidiis, fallax. $\xi \beta \alpha \beta \acute{\alpha}$. GALL. *Plein de tromperie.* ITAL. *Pieno d'inganni.* GERM. *Auffsetzig / arglistig / heimlich nachstellig.* HISP. *Lleno de assechanças y enganos.* ANGL. *Full of wiles an deceit.* } *Cic. 4. Verr.* *Quis acerbior? quis insidiosior? quis crudelior unquam? Insidiosus latro.* *Ovid. 6. Fast.*
 — Latias Saturnia bacchas
Instimulat fœtis insidiosa sonis.
 Et, *Insidiosa itinera (i. insidiis opportuna.)* *Suet. in Cæf. cap. 28. Marr. lib. 14. Plin. lib. 29. cap. 1.* In qua conditione insidiosissima auctoritatem pessimis boni faciunt.
 Insidiosus*

Insiđioſe : Cum Inſidiis fallaciter, fraudulentè. { *μὴ ἐπιβλέψῃς*. GALL. Par trahison, par surprise, & tromperie, en guettant. ITAL. Con tradimento, con inganno, con truffa. GERM. Auffſätziglich, mit hinterliſt. HISP. Con aſſechanças, con engaño. ANGL. Deceitfullie, with wiles. } Cic. lib. 3. Offic. Ratio ergo poſtulat ne quid inſidiōſe, ne quid ſimulatè, ne quid fallaciter.

¶ **Inſidiante**, aliud adverb. Juſtinus hiſt. lib. 6. Sed Lacedæmonii ſecuri, inſidiante abſentiam Arcadum ſpeculati, caſtellum eorum expugnant. ¶

INſIDO, is, inſedi, inſeſſum, idem quod inſideo. { *יָשַׁב יַשְׁבָּהּ*, *רָכַב רָכַב*, *יָשַׁב יַשְׁבָּהּ*, *יָשַׁב יַשְׁבָּהּ*. GALL. S' aſſeoir, & ſe poſer, reſider ſus. ITAL. Sedere. GERM. Einſitzen/ſich niederlaſſen. HISP. Aſſentarse. ANGL. To ſit down upon. } Virg. 5. *Æneid.*

Ac veluti in pratis, ubi apes aſtate ſerena Floribus inſidunt variis, & candida circum Lilia funduntur.

Quint. lib. 10. cap. 7. Moras, & ſeceſſum, & ſilentium quatret, dum illa verba fabricentur, & memoriæ inſidant. Senec. cap. 1. de conſ. ad Marc. Inſidunt penitus vitia, niſi dum ſurgunt, opprimantur. Laſtant. lib. 6. Vitanda ergo ſpectacula omnia, non ſolum ne quid vitiorum pectoribus inſidat, id eſt, ſenſim ingrediatur, & inhæreat. Stat. paſſivum protulit. 2. *Theb.*

Fefſis inſiditur aſtris.

INſIGNIS, e : Eximius, egregius, & propriè in quo aliqua ſunt ſigna, quibus ab aliis diſcernitur. { *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*. GALL. Notable, ſignale, inſigne, noble, illuſtre, remarquè. ITAL. Nobile, illuſtre, chiaro. GERM. Fûrnemb/fûrtrefflich/ fûr andere auß. HISP. Claro, ſeñalado. ANGL. Notable, evident, marked to be known. } Virg. lib. 3. *Georg.*

Nec mihi diſpliceat maculis inſignis & albo.

Hoc eſt, inſignitus, quique maculis ab aliis diſtinguitur. Liv. 18. ab Urb. Flaminem Jovi aſſiduum ſacerdotem creavit, inſignique eum veſte, & curuli regia ſella adornavit. Virg. lib. 4. *Æneid.*

oſtroque inſignis & auro

Stat ſonipes : hoc eſt auro & oſtro inſtratus.

Liv. lib. 3. 4. Inſignes auro & purpura. ¶ Inſigne itaque dicitur, quid quid ſigno aliquo, vel nota inter alia eminet. ¶ Inſignia mancipia, pro inſignita. Gell. cap. 4. lib. 7. Inſignis annus ſiccitate. Liv. lib. 10. d. 4. Ita qui nobilitate aut virtute aliqua, aut etiam vitio inter alios eminent, inſignes dicuntur. Virg. 1. *Æneid.*

Inſignem pietate virum.

Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trift.*

Imus ad inſignes urbis ab arte viros (eruditionis cauſſa.)

Sic etiam inſignes latrones dicimus, qui majore audacia graſſantur, & ſuis facinoribus omnibus innotuerunt. Sic, inſignis aliquo incommodo. Senec. cap. 14. al. 33. de conſol. ad Polyb. Et inſignis deformitas. Gell. cap. 13. lib. 11. Item, Inſignia monſtris corpora & prodigioſa. Quintil. Item inſignia etiam facinora dicimus, quæ vulgaris non ſunt, ſed rara, nihilque habent mediocre, ſed aut inſigniter bona, aut mala. Inſignis homo omnibus notis turpitudinis. Cic. pro Rab. Terent. in *Eunuch.* Jamdudum aliquam cauſam quærebat ſenex, quamobrem aliquid inſigne faceret. Donatus, Inſigne aliquid magnum & nobile facinus. Sic etiam inſignia ſcelera, à Tacito dicuntur. Quicquid enim excellit, ſive illud ſit vitium, ſeu virtus, inſigne dicitur. Hinc etiam quandoque ſimpliciter pro magno ſumitur. Lucil. Coquus non curat caudam inſignem eſſe, modò pinguis fiet.

Inſigne, is, & in plurali inſignia, inſignium. Nota, ſigna. { *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*. GALL. Enseignes, marques, armoiries, armes. ITAL. Inſigne, arme. GERM. Zeichen/wapen. HISP. Las inſignias de las honras, las armas. ANGL. A badge or cogniſance, ſignes of honours or degrees. } Inſigne Domitiorum, fuit rutila barba. Suet. in *Neron.* cap. 1. Quod inſigne manſit & in poſteris ejus, ac magna pars rutila barba fuerunt. Et Gell. cap. 6. lib. 5. Et Velleius, Inſigne regium (id eſt, diadema.) Item Ovid. lib. 1. de *Arte,*

Eſte procul vita tenues, inſigne pudoris.

Sic etiam dicimus inſigne regni, pro diademate quo reges utuntur. Cic. 3. *Philipp.* Eſſet enim illi ſerviendum, ſi Cæſar ab ipſo regni inſigne accipere voluiſſet. Dicuntur autem Inſignia quæ in veſtibus, vexillis, & hujusmodi inſignita ſunt : aut ipſæ veſtes, vexilla, & alia quæ ſiunt, aut feruntur, ita ab aliis diſcreta, ut noſci poſſint cujus ſint, & ad quos pertineant : ut veſtes militares, & inſignia militaria, regalia, conſulariæve, quibus acies ab acie, eques ab equite, Rex & Conſul à viro privato cognoſci debet. Virg. 2. *Æneid.*

Danaûmque inſignia nobis

Aptemus clypeos.

Liv. lib. 1. Ipſe en ille noſtris decoratus inſignibus magnificè incedit. Saluſt. *Catil.* Cum ſacribus, atque aliis imperii inſignibus ad Manlium in caſtra tendit. Mos fuit antiquorum, ut benemeritis inſignia tribuerent magiſtratum. Unde ſcribit Tacit. decreta fuiſſe Narcifſo Quæſtoria inſignia à Claudio Cæſare : ab eodem inſignia Prætoræ Crifpino decreta fuerunt. Suet. in *Aug.* cap. 29. Quique Victores eſſent, hæc inſignia triumphorum inferrent. Liv. lib. 34. Non triumphum, nec inſignia contingunt ſcæminis. Mox, Munditia & ornatus ſcæminarum inſignia ſunt. *Ibidem.* Vell. Cum ſe inſignibus honorum veſtaſſet, jugulatus eſt. ¶ Et non ſolum ſigna & ornamenta ob virtutem adæpta, ſed etiam inſignia laudis, & inſignia gloriæ dicimus : ut Cic. *Appio,* Inſignia enim virtutis multi etiam ſine virtute aſſequuti ſunt.

INſIGNIO, is, inſignitum : Signis noto, ſeu diſtinguo. { *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*. GALL. Marquer, noter & remarquer, orner. ITAL. Ricamare, ornare. GERM. Zeichen. HISP. Señalar, ornar. ANGL. To marke or ſeale. } ut apud Claudianum lib. 1.

Hic elementorum ſeriem, ſedèſque paternas Inſignibat acu.

Cic. lib. 4. ad *Her.* Si quam rem deformabimus turpem, ac cruentam, aut cæno oblitam, aut rubrica delibutam inducemus, quo magis inſignita ſit forma. Virg. 7. *Æneid.*

At lavem clypeum ſublatis cornibus In Auro inſignibat.

Inſignire annum cladibus. Tacitus, pro inſignem facere. Suet. in *Calig.* cap. 31. Inſigniri tempora calamitatibus. Gell. cap. 6. lib. 5. Inſignita corona roſtris navium. Inſignita virgo labe. Idem cap. 12. lib. 1. Inſignita injuriæ. Idem cap. 3. lib. 10. Et inſignitè loqui, ad vituperium dictū à Gellio de eo qui loquebatur abſona, &c. c. 15. lib. 6.

INſIGNITUS, part. aut nomen ex participio, idem quod inſignis. { *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*. GALL. Marqué, orné, ſignale. ITAL. Ornato, ſigillato. GERM. Beſeychnet oder gemerct. HISP. Ornado, ſeñalado. ANGL. Marked or ſealed. } Cic. de *Div.* Quòd plenus ær ſit immortalium animorum, in quibus tanquam inſignitæ notæ veritatis apparent. Tacit. lib. 4. His partæ victoriæ ſpes, & ſi cedant, inſignitatis flagitium. ¶ Inſignita. Plin. lib. 27. cap. 4. Oculorum vitia omnia ſanati ea convenit, privatim pruriginis & ſcabiem generum, item inſignita ac livida.

INſIGNITÈ : Inſigniter, eximiè. { *παροχῆως*. GALL. Fort excellentment, notablement, evidentment, clairement. ITAL. Illuſtamente, manifeſtamente, chiaramente. GERM. Treffentlich/außbündiglich/mercklich. HISP. Notablemente, y ſeñaladamente. ANGL. Notably, evidentlie. } Cic. pro *Quint.* Neque tamen quiſquam inventus eſt tam inſignitè improbus. Plaut. in *Men.* ſc. 7. act. 5. Neu ſinas in me inſignitè fieri tantam injuriam.

INſIGNITÈR, aliud adverb. ejuſdem ſignificationis. { *παροχῆως*, *παροχῆως*. ANGL. Notable, paſſing wel. } Cic. in *Partit.* Parentibus, amicis, hoſpitibus præcipuè atque inſigniter diligendis. Idem 3. *Philipp.* Quis autem rex unquam fuit tam inſigniter impudens, ut haberet omnia commoda, beneficia, jura regni venalia? Colum. lib. 10. cap. 1. Superceſt ergo cultus hortorum inſigniter neglectus quondam veteribus agricolis. Suet. in *Tib.* cap. 14. inſigniter criſtatus gallus. Et Gell. cap. 16. lib. 11. Inſigniter turpe.

INſILLÈ, is : eſt ſuſpencilum, vel perpendiculum, quod telam demifſam examinat, ita dictum, ut credit interpretes Lucretii, eo quòd applauſa pectine tela reſulter & ſubſiliat. { ANGL. The treadle of a weavers loom. } Lucret. lib. 5.

Textile poſt ferrum eſt, quia ferro tela paratur :

Nec ratione alia poſſunt tam lava gigni

Inſilia, ac fuſi, & radii, ſcapique ſonantes.

Alii volunt eſſe duo inſtrumenta lignea, pedibus textorum ſuppoſita, quibus alternis reſurgentibus & depreſſis, telæ operiuntur, & contrahuntur.

INſILIO, is, inſilui, inſilivi, inſilii, inſultum. Saltu ingredior, vel ſuper aliquid ſalio, conſcendo, in eo. { *דָּלַגַּח*, *דָּלַגַּח*, *דָּלַגַּח*, *דָּלַגַּח*, *דָּלַגַּח*. GALL. Saillir, ou ſauter deſſus, ou dedans, ſe ruer deſſus. ITAL. Affalire, ſaltare in qualche coſa. GERM. Einſpringen oder etwar auß ſpringen. HISP. Saltar en otra coſa. ANGL. To leape in or upon. } Lucret. lib. 3.

Inſiluit ſolo nociturus pondere puppi.

Inſilire in equum. Liv. 6. ab Urb. Plaut. in *Rud.* E navi timidæ ambræ in ſcapham inſiluiſimus, &c. Plin. lib. 8. cap. 16. Dum ſequitur, inſilire ſaltus quo in fuga non utitur. Sueton. in *Claud.* cap. 21. Inſilire tauros deſeſſos. Plaut. *Milit.* ſc. 3. a. 2. Ne in malum & cruciatum maximum inſiliamus.

INſULTURA (i. in equum inſultus,) quand l'on ſaute ſur un cheval : cui opponitur deſultura (i. ex equo deſultus) quand l'on ſaute, ou que l'on ſe jette de cheval en bas. Plaut. *Milit.* ſc. 3. a. 2. (per Metaphoram) Tu ſali ſolus (ſup. in maximum cruciatum.) Ego iſtam inſulturam & deſulturam nihil hic moror. Vide *Lambinum in hunc locum.*

INſIMUL : Ex in, & ſimul, ſignificat Unà. { *יַחְדָּם*, *יַחְדָּם*, *יַחְדָּם*, *יַחְדָּם*, *יַחְדָּם*. GALL. Enſemble. ITAL. Inſieme. GERM. Mit einander. HISP. Juntamente. ANGL. Together. } Stat. 1. Syl. Et gentes alis inſimul togatas. Flor. lib. 1. in *proæmio* : Si pariter atque inſimul univerſam populi Romani magnitudinem oſtendero.

INſIMVLO, as : Accuſo, crimen ingero. { *ἰσχυρῶς*, *ἰσχυρῶς*, *ἰσχυρῶς*, *ἰσχυρῶς*, *ἰσχυρῶς*. GALL. Accuſer, blâmer, mettre ſus. ITAL. Accuſare, incolpare. GERM. Zeihen/beſchuldigen. HISP. Acuſar, culpar. ANGL. To accuſe, to lay to ones charge. } Cic. *Trebatio*, Hic tu me etiam inſimulas, nec ſatiſfactionem accipis. Plaut. *Milit.* ſc. 3. a. 2. Si falſo eam inſimulas, hoc perieris. Idem *Menach.* ſc. 2. a. 5. Malè facis quæ inſontem inſimules. Idem *Amphitr.* Atque inſimulabit eam probri. Idem *ibidem*, Iſtuc facinus quod tu inſimulas, generi noſtro non decet. *Ibid.* Qui illi collibitum meo viro ſic me inſimulare falſum facinus tam malum. Idem *Milit.* ſc. 4. a. 2. Inſimulatam me perperam falſo probri : *ibidem*. ¶ Jungitur etiam quandoque genitivo. Terent. in *Phorm.* Si herum inſimulabis avaritiæ, malè audies. Accipitur etiam Inſimulo, pro ſuo ſimplici ſimulo. *ἰσχυρῶς*. Cic. lib. 1. *Offic.* Solus neglexit fidem, furere inſimulavit, ne quò irer.

INſIMULATIO : Quæ (ut inquit Donatus) eſt falſi, vel veri criminis inculatio. { *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*, *נִשְׂמָן*. GALL. Blâme, accuſation. ITAL. Accuſa, biaſmo. GERM. Zeihung eines laſters/beſchuldigung. HISP. Aquella falſa accuſacion. ANGL. Accuſation, blaming. } Cic. pro *Fonteio*, In falſam atque iniquam probrorum inſimulationem vocabatur.

¶ **Inſimulator**, accuſator, *ἐπιεικῶς*, *ἐπιεικῶς*. Apul. in *Apologia* : At tu piſcium inſimulator, longè diverſa inſtrumenta Magis attribuis. ¶

INſINVO, as : In notitiam alicujus adduco, latenter introduco. { *ἐπιεικῶς*, *ἐπιεικῶς*, *ἐπιεικῶς*, *ἐπιεικῶς*, *ἐπιεικῶς*. GALL. Mettre ou jeter au ſein, fourrey dedans, démonſtrer, inſinuer. ITAL. Mettere in ſeno ò gittar dentro, demonſtrare. GERM. Sich einſchmeicheln oder einſtücken/zuräppſich machen. HISP. Enseñar, ò meter en el ſeño, demoſtrar. ANGL. To put in to his beſome. } Suet. de *clar. Gramm.* Quate citò manuſiſſus Auguſto inſinuatus eſt, quòd eleganter curam ordinandarum bibliothecarum in Octaviæ porticu ſuſcepit, hoc eſt, in notitiam Auguſti pervenit. Cic. de *Amicit.* Callidus ille & occultus ne ſe inſinuet, ſtudioſè cavendum eſt. Plaut. in *Milit.* ſc. 1. a. 2. Interim iyit hinc miles, fortè Athenas advenit : Inſinuat ſc. 1.

Gantzlich. HISP. Integramente, ò enteramente. ANGL. Thoroughlie. Senec. de benefic. lib. 2. Præsentia nondum tota in solida sunt, potest illa casus aliquis incidere. Obligari in solidum. Ulp. l. his verbis, eod. tit. Spondere in solidum. Julianus l. reos, eodem tit.

INSOLITVS, a, um: Non suctus, insolens, inasuctus. ἄστυς. GALL. Inusité, non accoustumé. ITAL. Insolito, non consueto. GERM. Ungewont. HISP. Defacostumbrado, no acostumbrado. ANGL. Anaccustomed, not wonted. Virg. 1. Georg.

— insolitis tremuerunt motibus Alpes.

Cic. 6. Verr. Cur prudentissimas, electissimasque feminas in tantum virorum conventum insolitas, invitatasque prodire cogis? Insolitus ad laborem exercitus. Cæsar bell. civilis. Insoliti Romani tumultus, genitivo casu. Liv. lib. 10. ab Urb. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Insolita cepi temporis arma manu.

INSOLITE, adverbium, præter consuetudinem. ἄστυς. ANGL. Not as it was wonte. Gell. lib. 1. cap. 5. Inrempstivè ac insolite diserebat. Sunt tamen qui eo loco legant, Insubide diserebat.

INSOLO, as: Ad solem sicco. ἠλιάζω, ἠλιόω. GALL. Mettre au Soleil, secher au Soleil. ITAL. Seccar al sole. GERM. Sönnen / an die sonnen thun oder daran trucknen. HISP. Assolear poniendo al sol. ANGL. To dry at the sonne. Columel. lib. 12. cap. 39. Quas per triduum insolaveris. Idem lib. 4. cap. 17. Nam & sic facilius insolatur humus, & fructus percoquitur.

INSOLATUS: In sole, seu ad solem siccatus, aut calefactus. ἠλιασθησ, ἠλιώθης. GALL. Exposé, & seché au Soleil. ITAL. Seccato al sole. GERM. Gesönnnet / an die sonnen gelegt. HISP. Cosa asoleada. ANGL. Dried at the sonne. Columel. lib. 5. Super hoc materiae quæ fructum habent, melius convalescunt, & uvæ commodius insolatae percoquantur. Insolati dies, apud Columellam, Illustres, quibus sol lucet. Idem lib. 11. cap. 3. Deinde quum enata femina fuerint, tepidis diebus & insolatis juxta ædificium sub dio ponat. Budæus. Insolare quoque pællæ crines dicuntur, dum facie tecta passos capillos ad solem expandunt siccandi gratiâ. Et ipsi crines insolati dicuntur. Plin. lib. 21. cap. 14. de cera loquens, Candidissima verò sit post insolationem etiamnum recocta.

INSOLUBILIS, e, quod solvi non potest. ἄλυτος. GALL. Indissoluble. ITAL. Che non si può sciore. GERM. Unauflöslich. HISP. Cosa que no se puede desatar. ANGL. That can not be lewted. Quint. lib. 5. c. 9. Ubi est signum insolubile, ne lis quidem est. Insolubile iudicium, necessarium, quod urget hominem: apud eundem Quint.

INSOLUBILITER, adverb. ἀλύτως. Macrobian. lib. 1. cap. 6. Cum verò medietas ipsa geminatur, ea quæ extima sunt, non tenaciter tantum, sed etiam insolubilitate vincuntur.

INSOLUTUM accipere, est aliquid accipere in satisfactionem, aut certè deductionem rei debitæ. Senec. lib. 2. de beneficiis, cap. 27. inde est, ut omnia meruisse se existimet, & insolutum accipiat, nec satis pro suo pretio aestimatum existimet. Sic etiam dicimus Insolutum cedere, id est, cedere in solutionem. Exempla nusquam non occurrunt apud Jurisconsultos.

INSOLUM, veteres pro Insolitum dixerunt. Afranius. Orbitatem senecturi tuæ malam metui: quod insolum non venit caeco ac dementi. Id est, ne eveniret quod nunc agitur insolum. Apud Non.

INSOMNIUM, ii, neut. gen. Est, ut inquit Macrobianus, quod in somno videmus, & ex cura oppressi vel animi, vel corporis, vel fortunæ proficiscitur, unâ cum somno advolat, & pariter evanescit: unde Insomnium nomen, non quia per somnum videtur, sed quia in ipso somno tantummodo esse creditur dum videtur, post somnum nullam utilitatem, vel significationem relinquit. ἠλιπ, ἠλιπ. GALL. Songe ou vision qu'on voit en dormant. ITAL. Sogno, visione veduta in sogno. GERM. Ein traum / ein gesicht so einem im schlaff firtompt. HISP. Vision en sueños. ANGL. A draame or vision in ones sleepe. Virg.

— qua me suspensam insomnia terrent

Tibull.

Dii meliora ferant, nec sint insomnia vera.

Cicer. de senect. Caret ergo etiam vinolentia, & crudelitate, & insomniis. Gel. cap. 8. lib. 13. Tanquam mimo, aut insomnio. Plaut. Men. sc. 7. a. 5. Hæc nihilo mihi videntur secus quam insomnia. Ovid. Eleg. 8. lib. 3.

Vt tetigi pontum vexant insomnia.

INSOMNIS, infomne: Pervigil. ἠγέρων. GALL. Sans dormir, sans sommeil. ITAL. Senza somno, vigilante. GERM. Unschlâffig / wachend. HISP. Sin sueño ò desvelado. ANGL. without sleepe. Unde insomnes noctes, apud Virg. 9. Aeneid. hoc est, pervigiles.

— noctem custodia ducis

Insomnem ludo.

Oculi insomnes. Stat. 3. Thebaid.

INSOMNIA, æ: Vigilia. ἠγρονία, ἠγρονία. GALL. Insomnie, quand on ne dort point. ITAL. Vigilia, vegghia. GERM. Unschlâffigkeit / das wachen. HISP. La vela contraria del sueño. ANGL. Waking. Cælius Plo- rito, apud Nonium, Consequitur omnes insomnia: ea potè insaniam affert. Donatus in illud Terentii Eunuch. Aut mox noctu te adigent horum insomnia. Legitur, inquit, & Adiget, ut sit insomnia numeri singularis. Gell. cap. 4. lib. 6. Insomnia nocari. Pacuv. apud Charit. lib. 1. Perdita illuviâ atque insomnia.

INSOMNIOSUS, qui multa somniat. ἠγρονιώδης. GALL. Qui songe plusieurs choses. ITAL. Che si sogna molte cose. GERM. Traumig / dem gem vil schwoerer treum firtommen. HISP. El que mucho sueña. ANGL. That dreameth often or seeth visiones in sleepe. Cato de re rust. cap. 157. Omnino qui insomniosus est, hac eadem curatione sanum facies.

INSONS, tris: Innocens, qui extra culpam est. ἠγρον, ἠγρον. GALL. Innocent. ITAL. & HISP. Innocente. GERM. Unschuldig. ANGL. Giltles, innocent. Liv. 4. ab Urbe. Etiam si regni crimine insons fuerit. Plaut. in Asin. sc. 2. a. 5. Ille ecastor suppilabat me, quod ancillas meas suspicabar, atque insones miseris cruciabam. Liv. 1. a. 5. Insons omnis injuriæ. Ovid. 3. Metam.

— Pater est fratrum sanguinis insons.

Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Malè facis quæ insonem insones. Ovid. Eleg. 10. lib. 3.

Et cremat insones hostica turba casas.

INSONO, as, are: SONO. ἠκρόν humáh. ἠκρόν. GALL. Sonner, rendre un son. ITAL. Suonare. GERM. Sönnen. HISP. Sonar. ANGL. To sounde. Lucan. lib. 2.

Insonuere tuba, & quanto clamore cohortes Miscetur, tantum, &c.

Ovid. 11. Metam.

Nulla mora est, calamis agrastibus insonat illo.

Idem Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Et quanquam Boreas jactatis insonet alis.

Idem 2. Fast.

Dum latè insonuit vento nemus.

INSÖNUS, a, um, quod est nullo sono & strepitu. ἠσώνος, ἠσώνος. GALL. Choses sans son, ou sans bruit. ITAL. Senza suono, che non ha suono. GERM. Das kein getöse oder gerensch macht. HISP. Cosa sin ruido, y sin sonido. ANGL. That hath no sound. Apuleius, Insono vestigio me perducit. Sic Alonum, sine sono, vel malè sonans, vide suo loco.

INSÖPITUS, a, um: Infomnis, pervigil: ut, Infopitus draco. ἠγρόπτης, ἠγρόπτης. GALL. Qui ne dort point, qui n'est point assoupi de sommeil. ITAL. Vigilante. GERM. Wnentschlâffst. HISP. Vigilante, velador toda la noche. ANGL. That sleepeth not. Ovid. 7. Metam.

— cur non tauros exhortor in illum,

Terrigenasque feras, insopitumque draconem?

INSÖRTITUS, a, um. ἠκρότῆτος. GALL. Qui n'est point divisé ny parti par sort. ITAL. Non partito per sorte. GERM. Ungelöst / nicht durch das los werffen zugetheilt. HISP. Cosa no partida por suerte. ANGL. Not parted by lot. Plaut. in Casin. Si non impetravit, spicula etiam insortita sunt mihi.

Inspectatus, sine specie. Tertull. ¶

INSPERANS, tris, omnis gen. Non sperans, non expectans, imprudens. ἠσπεράντος. GALL. N'esperant point, qui n'espere point. ITAL. Che non spera, senza speranza. ANGL. That looketh not for. Cic. 1. de Orat. Insperanti mihi cecidit, ut in istum sermonem dilaberemini.

ex insperatō, adverb. Præter spem & opinionem. ἠσπεράτως. GALL. Sans qu'on l'esperast, hors, ou contre esperance, à l'impourvu. ITAL. Senza haverse pensato, all'improvviso. GERM. Unverhoffet / sach / unverschentlich. HISP. No esperando, fuera de esperanza. ANGL. Besyde expectacion. Plin. lib. 25. cap. 2. Casusque accidit ut milite à mortu canis incipiente, &c. Servatusque est ex insperato.

INSPERATUS, a, um: Inexpectatus. ἠσπεράτος. GALL. Non esperé, qu'on n'attend point. ITAL. Cosa non sperata. GERM. Unverhofft. HISP. Cosa no esperada. ANGL. Not looked or beloved for. Ter. in Heaut. Celestem tam insperatum gaudium, quum illi nihil periculi ex indicio fiet? Insperatum, non opinatum malum. Cic. 3. Tuscul. Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Dii immortales, date mihi spem insperatam quam suspicor. Ibidem, O salve insperate frater. Idem Mostell. se. 3. a. 1. Insperata accidunt magis sæpè, quàm quod speres.

INSPERABILIS, e, quod vix sperari potuisset. ἠσπεράτος, ἠσπεράτος. GALL. Qui ne se peut esperer. ITAL. Che non si può sperare. GERM. Nicht zuverhoffen / daß kein hoffnung wardt. HISP. Cosa que no se puede esperar. ANGL. That could not be beloved. Gell. lib. 4. cap. 18. Pacemque & victoriam vobis peperit insperabilem: ex verbis Scipionis Africani.

INSPERGO, is, ere: Sparsum infundo. ἠσπεράω, ἠσπεράω. GALL. Epandre ou épancher par dedans, ou dessus. ITAL. Spargere, aspergere. GERM. Einsprengen / etwaein sprützen oder säen. HISP. Derramar. ANGL. To sprinkle in or upon. Cic. 2. de Divinat. Cot est in extis, jam abscedet simul ac molam & vinum insperferis. Col. lib. 11. cap. 2. Hoc eodem tempore stercoris pars in prata digerenda, pars oleis & cæteris arboribus inspergenda. Navi inspersu egregio corpori. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.

INSPICIO, is: Aspicio, intueor, ac penitus cognosco. ἠσπείω, ἠσπείω. GALL. Regarder dedans, considerer & voir de prés. ITAL. Guardare, vedere. GERM. Ansehen / hineinschen / anschauen. HISP. Mirrar, y ver. ANGL. To looke in or upon, to considerer. Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Vin' tu facinus lacerentem inspicere? Idem Cure. se. 1. a. 3. Concede (i. recede) inspiciam quid scriptum est (i. legam epistolam). Idem Amph. se. 1. a. 1. Cum in speculum inspexi, formam agnosco meam. Idem Mil. se. 1. a. 2. Inspexi mulieris sententiam. Idem Aul. se. 5. a. 3. Extâ inspicere in Sole etiam vivo licet. Ter. in Adelph. Denique inspicere tanquam in speculum vitas hominum jubeo, atque ex aliis exemplum sumere sibi. Plaut. in Men. Quum inspicio mariupium, Viaticari hercle admodum æstivè sumus. Idem in Mostell. Cupio hercle inspicere has ædes.

INSPECTOR, is, verbale: qui rem aliquam venalem pro potestate cognoscit, quales sunt apud nos quos magistratos opificiorum vocant, quibus opifices officia sua, ut approbent, necesse est instituto municipali, aut in multam incidant, nisi (quod plerunque fit) prolato ære se tueantur, ut utar verbo prisco. Hæc Budæus. Plin. lib. 37. cap. 7. Accedit religio narrata à siderum cognitione ab inspectoribus, quoniam ferè stellarum hyadum & numero & dispositione stellantur.

INSPECTIO, nis: Diligens rei alicujus consideratio. ἠσπείω, ἠσπείω. GALL. Regard, consideration, égard. ITAL. Consideratione diligente di qualche cosa. GERM. Beschauung / besichtigung. HISP. Mira diligente. ANGL. The loocking upon or beholding of a thing. Colum. lib. 1. cap. 4. Nam prima inspectione neque vitia, neque virtutes abditas ostendit. Cic. 2. Philipp. Nos enim nunciationem solùm habemus: Consules & reliqui magistratus etiam inspectionem, id est, cognitionem & iudicium. Quo loco tamen libri emendatiores, spectionem, non inspectionem habent. Ats ex inspectione & exercitatione constat (id est, ἠσπείω & ἠσπείω) Quintilian.

INSPECTUS, us, pro ipsa inspectione. Tert. lib. 4. adversus Marc. Cot autem

autem inspectui eorum manus & pedes suos offert, quæ membra ex
ollibus constant?

Inspecto, as: Continuè, sive attentè intueor. { השביל hischbil. שו
שבזאפ. i. φασα, εθεσωνίω. GALL. Regarder souvent & diligem-
ment, considerer. ITAL. Guardar con diligenza. GERM. Steifsig oder
aigentlich besichtigen. HISP. Mirar à menudo, ò con diligencia. ANGL.
To behold or consider often. } Cic. ad Brut. Quod utinam inspe-
ctare possis timorem de illo meum. Plaut. Capt. prolog. Faciam ut
pugnam inspectet non bonam. Idem Milit. sc. 2. a. 2. De regulis ne-
scio quis modò inspectavit (quid fieret domi.) Idem Milit. sc. 6.
a. 2. Inde inspectavisti meum hospitem osculantem apud me. ¶ In-
spectare etiam dicuntur satellites, quos principes præsidii, custodix-
que corporis sui causa circum se habent. Sueton. in Cas. Sunt qui
putent confisum cum novissimo illo Senatusconsulto, ac jure juran-
do etiam custodias Hispanorum cum gladiis inspectantium se re-
movisse.

Inspectatio, nis, verbale. Senec. nat. quæst. lib. 6. Quorum est aded mihi
dulcis inspectatio, ut quanvis aliquando de tertarum motu volu-
men ediderim juvenis, tamen tentaie me voluerim & experiri, &c.

Inspecto, as, in modum, spicæ vel spici acuo. { ἄσπυζω. GALL. Faire
aigu & pointu comme un espi, aiguiser. ITAL. Aguzzare. GERM.
Als ein äher ausspitzen. HISP. Dentar la hoz, aguzar, espiar. ANGL.
To make sharp lyk the eare of corne. } Virg. lib. 1. Georg.
Ferroque faces inspicat acuto.

Ubi Servius acuto ferro incidit, ad speciem & imaginem aristarum.
Inspiratio, as: Afflo, perflo. { נשח nischschéb, נשח naphach. ενπνίω. GAL.
Souffler dedans, ou dessus. ITAL. Inspirare, spirare, soffiare. GERM.
Hincin rothen/einblasen. HISP. Soplar, espirar. ANGL. To blowe or
breath in or upon. } Colum. lib. 1. Sed granaria scalis adeantur, &
modicis fenestellis Aquilonibus inspirentur. Virg. 1. Aeneid.
Occultum inspiret ignem.

Idem 4. Georg.
Illis ira modum supra est, la saque venenum
Morsibus inspirant.

Cell. lib. 5. cap. de fistulis. Medicamenta arida in calamus scripto-
rium conjicienda sunt, isque ori fistulæ aptandus, inspirandumque
est (id est, inspirandum) ut ea medicamenta intus compellan-
tur. Quint. Inspirat iram & misericordiam. Idem, Inspirantes ra-
mis arborum auræ. ¶ Inspirare, pro aspirare litteram, videtur posi-
tum apud Gell. cap. 3. lib. 2.

Inspiratio, ἰνσπρωσις. Julius Firmicus Matheseos lib. 6. Talis genitura
Pindaro, & Archilochi dulcissimi carminis modus divina ingenii
inspiratio largita est.

Inspiratus, ἰνσπρωστος. Justinus hist. lib. 18. Cui cum inspirati vates ca-
nerent, non impunè canerent.

Inspoliatus, a, um: Non spoliatus. { ἀσπύλιος. GALL. Qui n'a point esté
pillé ni dépoüllé. ITAL. Non spogliato. GERM. Unberaubt/ungeplüñt
dett. HISP. No despojado. ANGL. Not spoiled. } Quint. lib. 7. cap. 2.
Hominem occisum esse constat, non in solitudine, ut à latronibus sul-
picet: non prædæ gratia, quia inspoliatus est: non hæreditatis spe,
quia pauper: fuit odium igitur in causa.

Inspuo, is, ere: Super aliquid spuo, conspuo. { πρῶν. GALL.
Cracher sur, ou dedans quelque chose. ITAL. Sputare qualche cosa.
GERM. Erwarein oder etwarauß speüwen. HISP. Escupir en algo.
ANGL. To spett in or upon. } Plin. lib. 22. cap. 21. Traduntque, com-
manducata ea si inspuitur, mori serpentem. Idem lib. 31. cap. 9. Da-
turturque lingendus, & oculis jumentorum inspuitur. Sen. cap. 13. de
consol. ad Helviam, Inspuere faciem alicujus.

Inspuo, frequentativum. { σπύω. GALL. Cracher souvent. ITAL.
Sputare sovente. GERM. Dil und oft etwarauß spewen. HISP. Escupir
à menudo. ANGL. To spett often upon. } Plaut. Capt. sc. 4. a. 3. Isti mor-
bus qui inspuitur interdum venit (bis, terque.) Ibidem, Ut qui ne
opus sit inspuitur.

Instabilis, e: Inconstans, varius, volubilis, mutabilis. { ἰσθῆ. GALL.
ἀσθῆ, ἀβέβαιος. GALL. Inconstant, leger, variable. ITAL. Instabi-
le, leggere, inconstante. GERM. Unbestendig, vnstát. HISP. Cosa que
no puede estar queda. ANGL. Inconstant, changeable. } Virg. lib. 4.
Georg.

Instabiles animo ludo prohibebis inani.
Et paulò post,
Vt cymba instabiles fluctu jactante saburræ.

Tibull. lib. 4. Instabilis narat (libra.)

Instabilitas, aris: Inconstantia, varietas, mutabilitas. { ἀσθῆ. GALL.
Instabilité, inconstance, legereté. ITAL. Instabilità, inconstanza.
GERM. Unbeständigheit. HISP. Movimiento, inconstancia. ANGL. In-
constancy, unstedfastness. } Plin. lib. 24. cap. 17. Hanc autem à Re-
gibus Persarum comedi atque bibi contra omnium corporum in-
commoda, instabilitatemque mentis.

Instans, tis. { ἰσθῆ. GALL. Qui est
prés, qui s'approche ou est present, instant. ITAL. Instante, chi è pre-
sente. GERM. Gegenwertig / schon vorhanden. HISP. Cosa presente ò
cercana. ANGL. That is at hand or nigh. } Pro minimo temporis mo-
mento, apud classicos scriptores non legimus: quo tamen utuntur
quidam nostræ ætatis philosophi, ut plerisque aliis, quæ docti non
agnoscunt. Apud idoneos tamen scriptores legimus, Instans tempus,
pro tempore præsentis, vel pro momento illo temporis quod nunc
instat, non tamen absolute (ut illi utuntur) pro quovis minimo tem-
poris puncto. Malè ergo quidam interpretantur cum instans pro
præsentis tempore usurpant, quasi instabile esset & abiret, mo-
mentaneum; cum tamen hoc nomen à Græcis mutuati sumus, qui
ἐνσῆ dixere, quòd instaret cedenti præterito: non autem quòd
non staret. Imò cætera tempora non stant, sed præteritum jam non
est, futurum autem nondum: unum præsens semper est; nam etsi abiret
tempus, tamen hoc quod est, præsens est. Scal. Tacit. lib. 19. Præteri-
ta, instantia, futura pari oblivione dimiserat. Quint. lib. 5. cap. 10.
Præteritum, instans, futurum.

Instantior, comparativus, Gell. lib. 13. cap. 22. Duplexque eadem com-
pellatio admonitionem facit instantiorem.

Instantèr, adverbium: Sedulo, perseveranter. { ὀρυστικῶς. GALL. Avec
diligente poursuite, perseveramment, & sans cesse. ITAL. De conti-
nuo, continuamente, perseveratamente, senza cessare. GERM. Bes
hartlich / trungenlich / vnablässlich. HISP. Apressuradamente. ANGL.
Diligentlie. } Quint. lib. 9. cap. 4. Ubiunque acriter erit, & instan-
ter, pugnaciterque dicendum, membratim, cæsimque dicemus. Tac.
lib. 5. Instantius.

Instantissimè, admodum perseveranter. Sext. Aur. Victor in Tito: Iste à
puero præclaris studiis probitatis, militiæ, literatum instantissimè
deditus. Et, Instantissimè desiderare, apud Gell. lib. 4. cap. 18.

Instantia, æ: Sedulitas, assiduitas, & continua intentio. { ἰσθῆ. GALL.
Poursuite continue, perseverance, instance. ITAL. Instanza, con-
tinuazione, perseveranza. GERM. Anhaltung / beharung. HISP.
A quella presencia, instancia. ANGL. Diligence with perseverance. }
Plin. lib. 3. cap. 5. Quid est enim quod non ut illæ occupationes im-
peditæ, aut hæc instantia possit efficere? Gell. cap. 2. lib. 6. Necessitas
& instantia faci: vide Imminentia.

Instar, indeclinabile, ab Insto. Olim flecebant instar, i. staris, ut ne star
nectaris: ferè sine præpositione constructur. { ἰσθῆ. GALL.
A la comparaison, à l'equivalent, comme, de même. ITAL.
A guisa, à similitudine. GERM. Gleich/wie/nicht anders dann als zu
gleich. HISP. A semejança, à modo. ANGL. Lyke, as it were. } Ovid.
Eleg. 8. lib. 3. Trist.

Instar mihi muneris ampli.
Idem Eleg. 4. lib. 3.
Gratique erat instar amoris.

Idem Eleg. 2. lib. 5. Trist.
Parsque mea pœna totius instar erit.

Gell. cap. 5. lib. 20. Ad tantæ amplitudinis instar emicuit impetium
populi Romani. Velleius, Salubritatis instar & amœnitatis ornamen-
tum. Item, Multorum voluminum instar. Et modò idem significat
quod ad æquiparationem, sive ad mensuram. Columell. lib. 3. Vineâ
novellam gemmas agere finito, simulârque pampinus instar quatuor
digitorum erit, tum demum pampinato. Idem lib. 1. In campo rariùs,
in colle spissiùs, acervi stercoris instat quinque modiorum disponen-
tur. Modò ad similitudinem refertur: ut illud Ciceronis, Fugera-
nam autem quæ fuit non vici instar, ἰσθῆ. Sed urbis
quod erat Amani caput, &c. Et in Pisonem, Unus ille dies mihi qui-
dem immortalitatis instar fuit, quo in patriam redii, quum Senatum
egressum vidi, Populùmque Rom. universum. Suet. in Casare, cap. 61.
Cujus jam etiam (scilicet equi) instar pro æde Veneris genitricis po-
stea dedicavit, i. imaginem, similitudinem. Instar in nominativo ele-
ganter positum. Justinus lib. 4. Mittitur Gylippus solus, sed in quo
instar omnium auxiliorum erat: id est, sed qui solus tantum potuit,
quantum omnes, auxiliari. Item pro exemplari apud Virg. 6.
Aeneid.

quantum instar in ipso est.
Ulp. de novi operis nunciat. l. stipulatio, Si præponatur instar quoddâ
operis, quasi facies quædam facti operis. Solinus cum præpositione
usus est, Mesopotamiam opimat annuæ inundationis excessibus, ad
instar annis Egyptii terris superfusus, invecâ soli fecunditate.

Instauratio, as, à σῶω, palum depango. Festus putat dictum ab instar,
quòd propriè aliquid instaurari dicatur, quum ad antiquam formam
& statum reducitur. Integro, reficio, in pristinum statum restituo,
renovo. { ἰσθῆ. GALL. Restaurer, racoustrer, rabiller. ITAL. Rinovare,
restaurare. GERM. Ernewen. HISP. Renovar lo viejo. ANGL. To re-
paire, restore or renew. } Unde Donatus in illud Terentii, Amantium
iræ amoris redint: gratio, inquit, hoc est, instauratio. Virg. ad animum
transiit, Aeneid. 2.

Instaurati animi regis succurrere telis.
Hoc est, recreati, & restituti.

¶ Alii putant Instauratio compositum esse à staurō antiquo verbo, quod
idem significabat quod postea instaurō: negantque ab instar dedu-
ctum esse, propterea quod raro usu eveniat, ut eversa ædificia ad si-
militudinem pristinam restituantur. Liv. lib. 4. Nam Phalisci perpelli
ad instaurandum bellum, neque clade Romanorum, neque sociorum
precibus potuere. Instaurandum, non ad similitudinem pristini ge-
rendum, sed integrandum, & denuò inferendum. Liv. lib. 7. d. 4. In-
staurare novum de integro bellum. Sic Cic. de Provinciis Consulari-
bus in Pisonem & in Gabinium, Periculum est ne instauratas ma-
ximibelli reliquias ac renovatas audiamus. Virg. lib. 3. Aeneid.

Ergo instauramus Polydoro funus.
Idem lib. 2.

Certatim instaurant epulas, i. denuò imponunt.
Quum ergo instaurō nihil in significato conveniat cum instar, nullo
pacto ab instar formari dicendum putant, præsertim quum nec ad
analogiam pertineat, quòd instar, non instaurō, facere deberet.

Restaurō autem, quanvis penè aboleverit, & pro eo instaurō melius
utamur, tamen Lactant. lib. 7. usus est pro reduco, seu reformo, re-
novo, reficío: Verùm ille (inquit) quum deleverit justitiam, ju-
diciùmque maximum fecerit, ac justos, qui à principio fuerunt, ad
vitam restauraverit, mille annis inter homines versabitur. Velleius,
Instauratum Syllani exempli malum proscriptio.

Instauratio, nis: Refectio, restitutio. { ἰσθῆ. GALL.
Restauration, accoustrément, renouvellement. ITAL. Rinovazione,
ristoro. GERM. Ernewung. HISP. Obra de renovar, renovacion.
ANGL. A repairing, a restoring to the first estate. } Cic. de Arusp.
resp. Dii ludorum instauratio placantur.

Instaurativus, dies. Ultimus Circensium erat, Jovis propitiandi gratia
additus: de cujus institutione vide Macr. lib. 1. Sat. cap. 7.

Instaurativus ludi, dicebantur qui in locum eorum, qui aut prætermissi
erant, aut perperam facti instaurabantur. Cic. 1. de Div. Itaque ludis
intermissis instaurativi constituti sunt.

Insterno, is: Supersterno, operio, superextendo. { ἰσθῆ. GALL.
Couverrir, étendre dessus. ITAL. Distendere di so-
pra, coprire. GERM. Obespreyten / oberlegen / bedecken. HISP. Cubrir,
estender sobre algo, ygualar lo aspero. ANGL. To cover, to spread
upon. }

upon. Plin. lib. 19. cap. 5. Si palo adacto caverna palca insternatur. Liv. 10. bell. Pun. Tabulasque superinstravit, ut pervium navium ordinem faceret. Virg. 2. Aeneid.

—fulvique insternor pelle leonis.

Instratus: Ornatus, stratus. Plin. lib. 8. cap. 41. Ita instrata, equorum ornamenta dicuntur. Et instratus, lectus dicitur, veste stragula tectus. { ἔχθρ μυσάβ. ἐπισημαρ. GALL. Couvert, estendu par dessus. ITAL. Coperto, steso di sopra. GERM. Bedeckt/geziert. HISP. Cubierto, estendido sobre algo. ANGL. Covered, spread upon. } Suet. in Claudio, c. 15. Convitiisque ac simul fragminibus panis ita instratus, ut agrè ne nisi postico emere in palatium voluerit. Instratus equus speciosè. Liv. lib. 4.

Instratum, substantivum, ab insternendo: Operimentum, stragulum, quicquid insternitur. { יצויע יעסוואב, כסו, כסו, מיכסב. ἔχθρ. GALL. Tout habillement servant de couverture, comme bouffe, loudier, & telles choses. ITAL. Coperta. GERM. Ein Deckel/roßdecke. HISP. Estrado ò repostero. ANGL. A salve cloth or any thing that is spread upon another. } Ulp. l. in strato, ff. de verb. signific. Instratum omne vestimentum continere quod injicitur, Labeo ait. Idem alio loco, Instratum significat omnem vellem stragulam insternendi causa paratam. ἔχθρ.

Instragulum, i: Stragulum. { יצויע יעסוואב, כסו, כסו, מיכסב. ἔχθρ. ANGL. A counterpoynte, a covering of a bed other thing. } Cato de re rust. cap. 10. Culcitra octo, instragula octo, pulvinos sexdecim, operimenta decem, mappas tres, &c.

Instigo, as: Ex in, & obsoleto verbo stigo, cujus originem referunt ad verbum Græcum ἐίζω. Pungo, stimulo, excito, adhortor. { הסיח הסיח, הסיח, הסיח. GALL. Eguillonner, inciter, émouvoir. ITAL. Instigare, stimolare. GERM. Antreiben/antreiben/anhetzen. HISP. Hostigar, ò aguijonear. ANGL. To prik so reoard, to stirre up or move. } Unde Instimulo: & tam in bonum, quam in malum sumitur. Instigare, incitare, & quasi impellere objurgatione quadam. Ter. in Andr. Age si hic non insanit satis sua sponte, instiga. Liv. 3. bell. Maced. Inseni & irati Romanos in Annibalem, & ipsos causam odii quatentes instigabant. Idem 10. ab Vrbe, Hæc precatus velut instigante dea, & ipse collegæ & exercitus virtutem adæquavit ducis. Cicer. in Pison. At tu eras Consul, quum in palatio mea domus ardebat, non casu aliquo, sed ignibus injectis, instigante te.

Instigatio, instigationis: Instigandi actus. { ἰνστιγῆσις, ἰνστιγῆσις. GALL. Instigation, éguillonnement. ITAL. Instigazione, incitamento. GERM. Antreibung/anhetzung. HISP. Hostigamiento. ANGL. A pricking or stirring up. } Ad Heren. lib. 2. Amplificatio est res, quæ per locum communem instigationis auditorum causâ sumitur.

Instigatus, us, ui, aliud verbale, pro eodem. Ulpian. in l. 1. §. sed & si, ff. si quadr. paup. Sed et si instigatu alterius fera damnum dederit.

Instigatrix, quæ instigat. Cornel. Tacit. lib. 17. Acerrima instigatrix adversus Galbianos.

Instillo, as, are: Guttatim infundo. { הסיח הסיח, יצויע יעסוואב. ἰνστιλλῶ, ἰνστιλλῶ. GALL. Dégonter, destiller goutte à goutte. ITAL. Gocciare, instillare, lambricare. GERM. Eintreyffen/tropffechtig ein gießen. HISP. Destillar gota à gota, gotear. ANGL. To droppe in or povore in by droppes. } Plin. lib. 10. Et auriû gravitati succum raphani instillant. Cicer. de sen. Namque hæc quoque nisi tanquam lumini oleum instilles, extinguantur senectute. Idem 2. Tusc. Guttæ quæ saxa assidue instillant Caucasi. Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Vix instillato restituenda mero.

¶ Per translationem accipitur pro sensim in animum mittere. Cic. ad Attic. lib. 9. Attulit uberrimas tuas litteras, quæ mihi quiddam quo statem instillarunt.

Instillatio, verbale, ἐνσταλαξις. Infusio stillatim & guttatim facta. Plin. lib. 29. cap. 6. Aures purgat fel pecudis cum melle, canini lactis instillatio sedat dolorem.

Instimulo, as, are: Extimulo, instigo. { הסיח הסיח, הסיח, הסיח. ἰνστιμῶ, ἰνστιμῶ. GALL. Eguillonner, inciter. ITAL. Stimolare, incitare. GERM. Austupffen/antreiben/veytzen. HISP. Hostigar, aguijonear. ANGL. To pricke or stirre up. } Instigare, & stimulis quibusdam impellere. Ovid. 6. Fast.

Dissimulata de am Latias Saturnia Bacchas

Instimulat sicis insidiosa sonis.

Et Met. 14.

Instimulat verbis, veteremque resuscitat iram.

¶ INSTINGUO, impello, incendo. Gloss. instinguit. Vet. Dict. Instinguo, is, x, ctum: instigare, persuadere. Et dicitur ab in, & stinguo. Hinc

Instinctus, us, ui; Instigatio, admonitio, divinus afflatus. { ἰνστινκτῶσις, ἰνστινκτῶσις. GALL. Instinct, éguillon, mouvement d'esprit, inspiration divine. ITAL. Instincto, ispirazione divina. GERM. Eingebung/trib. HISP. Movimiento divino. ANGL. An inspiration, persuasion, an inward motion or stirring. } Cicer. 1. Tusc. Sine cœlesti aliquo mentis instinctu. Idem 1. de Div. Oracula quæ instinctu divino, afflatuque funduntur. Instinctu alicujus facere, hoc est, suasu & impulsione. Plin. in Paneg. Multa fecimus sponte, plura instinctu quodam & imperio.

Instinctus, a, um, participium: Instigatus, excitatus, incitatus. { ἰνστινκτῶσις, ἰνστινκτῶσις. GALL. Eguillonné, provoqué. ITAL. Stimolato. GERM. Angertiben/bewegt. HISP. Hostigado, aguijoneado. ANGL. Moved, stirred up or provoked. } Liv. 5. ab Vrbe, Itaque quæ tum cecinerit divino spiritu instinctus, ea se nec, ut indicta sint, revocare posse, &c. Ovid. 6. Fast.

Talibus instinctus, sup. Extimulare.

Quint. quasi instinctus oraculo Delphico. Sen. cap. ult. de tranquill. Cum instinctu sacro surrexit excelsior mens. Velleius, Instincta in bellum Achæia. Curt. lib. 4. Sic Duces, sic proximi militum instincti sunt.

Instinctor, is: Impulsor, instigator. { הסיח הסיח, הסיח, הסיח. ἰνστινκτωρ, ἰνστινκτωρ. GALL. Eguillonneur, instigateur. ITAL. Stimolatore, incitatore. GERM. Ein antreiber/anstößer. HISP. Hostigador. ANGL. He that stirred up or provoked. } Corn. Tacit. lib. 7. Nec deerat sceleris instinctor.

Instipulor, aris, est certa & solennia quædam verba concipere, quibus is qui interrogatur, aliquid se daturum futurumve promittit. ἰνστιπυλῶσις. Stipulationis hujusmodi exemplum insigne est illud apud Plautum in Ps. sc. 6. a. 4. Minæ viginti sanæ ac salvæ sunt tibi, hodie quas abs te instipularus Pseudolus: ubi, instipularus, dicitur pro instipularus est, per tmesin, litera d interposita more antiquo. Priscian. lib. 8. legit instipularus: & in Rudente, Ni dolo malo instipularus sit. Et paulò infra: Nullum periculum est, quod dicam stipularier, ut concepisti verba, viginti minas dabim' v. Dabuntur.

Institâ, æ: Tenuis fasciola, qua honestæ tantum matronæ utebantur (inquit Acron.) quæ stolæ imam partem ambebat. { ἰνστιτῆ, ἰνστιτῆ. GALL. Vne bande qu'on souloit attacher, & coudre au bas d'une robe à femme, comme un jet, ou une queue. ITAL. Banda larga, che si usava anticamente à pied delle vesti delle honeste matrone. GERM. Die Blegen an einem frauen kleid. HISP. Vestidura insigne de castidad. ANGL. A purse, a garde, a wolte. } Horat. lib. 1. Satyr. 2.

Nil medium est, sunt qui nolunt tetigisse, nisi illas

Quarum subsuta talos tegit instita veste.

Contrâ, alius nullam nisi olenti in fornice stantem. Ovid. in Arte,

Este procul vitta tenues, insigne pudoris,

Quaque tegis medios insita longa pedes.

¶ Instita, qua lectus tenditur. Interpretes Juvenal. Satyr. 6.

Instita, gravata, restitula. Scribe Instita gravati resticula. Scholiastes Juvenalis, Cadurcus instita, qua lectus intenditur. Sunt qui legant, Clavata vestes, sed ego retineo resticula.

Instito: vide Insto.

INSTITOR, is: Dicitur qui à mercatore negotiationi alicui est propositus: quales sunt illi quos negotiatores tabernis suis solent proponere, vel ad merces aliquas vendendas committere, quos hodie factotes vocant. { ἰνστιτωρ, ἰνστιτωρ. GALL. Revendeur, facteur de marchand. ITAL. Factore di mercanti, mercante. GERM. Ein trämer/eines tauffmans factor. HISP. Regaton, mercador, ò revendedor. ANGL. A factour of merchants, or a merchant. } Dicti autem sunt institores (ut indicat Ulp. in l. 3. D. de institor. act.) ab insistendo, eo quod negotio insistant. Juven. Satyr. 7.

Institor hyberna tegetis, niveique cadurei.

Liv. 6. ab Vrbe, Urbi frequentandæ multitudo incolarum libertinorumque, & institorum, opificumque retenta. Propert. lib. 4. Eleg. 1.

Mundus demissis institor in tunicis.

Institor alicujus mercis. Sen. Epist. 42. ¶ Institor eloquentiæ. Quint. lib. 11. cap. 1. Commoveaturne quisquam ejus fortuna, quem tumidum ac sui jactantem, & ambitiosum institorem eloquentiæ in accipiti forte videat. ¶ Poetæ ferè semper accipiunt institorem pro eo qui venditor est mercium delicatarum, cuique vestiarii, & linearii dant vestem circumferendam & distrahendam. Ovid. de Arte,

Institor ad dominam veniet discinctus emacem.

Plautus ancillam pro domina negotiantem, institricem vocat. ¶ Vestigiliarum quoque sydus Institor vestis dicitur, quod mense Novembri quum earum occasus est, ex hoc sydere conjecturam faciunt hyemis. Nam si nubilus fuerit earum occasus, pluviosam hyemem denuntiat. Ideoque negotiatores statim augment lacernarum pretia, quibus pluvio tempore utimur: si verò Sereno tempore occiderint, asperitas hiemis denuntiat. Idcirco reliquarum vestium pretia accendunt.

Institorius, a, um, quod ad Institorem pertinet. { ἰνστιτωρῆς, ἰνστιτωρῆς. GALL. Appartenant au fait des marchands, ou des facteurs. ITAL. Pertinente à mercantia & à tali factori. GERM. Das zu einem trämer gehôrt. HISP. Cosa de aquella regatoneria. ANGL. That belongeth to a factour of merchants. } ut, Ars institoria. Sueton. in Claud. Dispositæ per litora & ripas diversoriarum tabernarum parabantur, insignes ganæ, & matronarum institorias operas imitantium, atque hinc inde orantium ut appelleret. ¶ Institoria actio dicitur qua dominus institorem convenit, vel pro institore convenitur, δέχθρ ἰνστιτωρῆς. Ulpianus l. quicumque, ff. de instit. action. Si libitinarus (quem Græci κπερωλῶ vocant) servuum pollinctorem habuerit, isque mortuum spoliaverit, dandam in eum quasi institoriam actionem: quanvis & furti, & injuriarum actio competeret.

¶ Institrix, ancilla negotians pro domina. Perott. ita exponit hanc vocem apud Plaut. ¶

INSTITVO, is, ex in, & statuo: Propono, constituo, decerno. { ἰνστιτω, ἰνστιτω. GALL. Instituer, proposer, ordonner. ITAL. Proporre, istituire. GERM. Fürnemmen/setzen. HISP. Constituir, proponer. ANGL. To appoynte, to ordeine, to beginne. } Plaut. in Bacch. Ego dare me ludum meo gnato institui, ut obsequium animo sumere possit. Cic. 4. Verr. Tu qui institueras in eos animadvertere, qui peperam judicassent. ¶ Aliquando pro Incipio. { ἰνστιτωρ, ἰνστιτωρ. } Cicer. pro Cluent. Quæso, ut me, Judices, sicut facere instituis, benignè, attentèque audiatis, Plautus. Milit. sc. 2. a. 2. Ita hanc institutam fallaciam. Idem Mostell. sc. 2. a. 2. Argumenta multa in peccatus institui. ¶ Aliquando pro Doceo, instruo. { ἰνστιτω, ἰνστιτω. } Cicer. pro Quintio, Qui apud te esset educatus, quem tu à puero instituis, ut nobili gladiatorum quidem hæretet. ¶ Dicitur & de malis artibus. Juven.

Instituitque rudes melior Locusta propinquas.

Id est, docet eas veneficia. ¶ Aliquando pro Ordino. { ἰνστιτω, ἰνστιτω. } Terent. Optimè vitam institui. Sal. Ea familia ortum, ita se ab adolescentia vitam instituisse, ut omnia bona in spa haberet. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 2. Hæc instituta ornataque habebam (i. instructa.) ¶ Instituire delectam, vide Delectus. ¶ Instituire, pangere ramos lauri. Sueton. in Galba, cap. 1. Item instituit id à prima lanugine, i. cæpit facere. Idem in Othon. cap. 12. ¶ Pro Insuefacere. Liv. lib. 34. ¶ Amicitiam instituire cum aliquo, id est, inire. Salust. in Jugurth. 60. ¶ Instituire, pro Plantare, conferere: ut instituire vitem, apud Sueton. de clar. Grammat. Sic vineam instituire. Cicer. in Rullum, Jugera CCC. ubi institui vineæ possunt. Et apud Jurisc. Colonus, cum lege locationis non esset comprehendum, ut vineas poneret, nihilominus vineas instituit.

Institūcus, part. Constitutus, ordinatus. יְנוּחָם nigzár, מְלֻמְדִים melumádíh. *institūcus*. GALL. Ordonné, constitué. ITAL. Ordinato, apparecchiato. GERM. Eingesetzt/geordnet. HISP. Ordenado, constituido. ANGL. Appointed, ordained. Cic. Attic. lib. 2. Magistratus hic multos annos post Decemviro institutus est. Institutus, eruditus. Idem 3. de fin. Eos meliùs à natura institutos fuisse quàm institui potuissent à Philosophia. Institutus, inceptus. Idem pro domo sua, Neque institutas ceremonias persequi, neque verbum ullum solenne potuit effari. Liv. lib. 2. d. 5. Institutus sermo cum aliquo.

Institūcio, nis: Instructio, doctrina. יְנוּחָם, יְנוּחָם. GALL. Instruction, enseignement. ITAL. Instituzione, introduzione. GERM. Unterweisung/Lehr. HISP. Obra de enseñar. ANGL. A teaching. Cic. 1. Offic. Magis ad institutionem vitæ communis spectare videntur. Institutiones item dicuntur libri, sive præcepta ad artem aliquam viam sternentia, quæ εἰσρηγοῖς appellantur Græci. Unde etiam Quint. opus sum, quo futuram Oratorem instituit, Institutiones oratorias inscripsit.

Institūtor, is: Lamprid. in Commod. Tantum valet aut ingenii vis, aut eorum qui in aula institutores habentur.

Institūtum, i: Mōs, disciplina, consuetudo. יְנוּחָם, יְנוּחָם. GALL. Une coutume & maniere de faire, mœurs, façon de vivre. ITAL. Usanza buona confermata à dar consiglio de buoni. GERM. Einsetzung/gebrauch / gute gemonheit. HISP. Buena costumbre y bien deliberada. ANGL. A custom, trade, a purpose. Est autem proprie bona consuetudo & boni mores consilio & ratione sumpti, & domestica disciplina, quæ litteris non mandatur, sed observatur communi opinione bonorum virorum per quandam consuetudinem. Unde de Institutis antiquis titulus est apud Valer. Max. lib. 2. id est, de moribus antiquorum usu & consuetudine receptis. Cic. de Clar. Orat. Juris publici leges, & instituta cognoverat. Idem 2. Verr. Veteri consuetudine institutoque majorum. Aliquando idem est quod Propositum, sive incœptum, aut scopus, σκοπὸς εὐνοίας. Cic. in Top. Sed ad hujus libri institutum nihil pertinent. Idem 2. de Invent. Quod ad nostrum institutum illa nihil pertinent.

Insto, as: Urgeo, & ferè dativo jungitur. יְנוּחָם, יְנוּחָם. GALL. Presser de prés, solliciter & haster. ITAL. Instare, affrettare con instantia. GERM. Anhalten/obliegen treiben. HISP. Apresurar à aquezar. ANGL. To be earnest on one todo, to inforce, to prease. Cic. pro Quintio, Verùm quoniam tibi instat Hortensius, ut eas in consiliu: à me postulat, ne dicendo tempus absumam. Interdum Incumbo. ἱστῆμι. Virg. 1. Æneid. Talis erat Dido, talem se lata ferebat Per medios instans operi, ragnisque futuris. Instare etiam dicuntur hostes, quum undique urgent, & impressionem faciunt. Liv. lib. 1. Ita incurrisse à lateribus ferunt, ut non sisterent modò Sabinas legiones ferociter instantes cedentibus, sed subito in fugam vertereant. Quandoque verò accusativum habet. Plaut. Curc. sc. 3. a. 2. Si magis me instabunt ad Prætorem sufferam. Tibull. lib. 4.

— Majora peractis

Instant.

Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Trist. Ut lupus & turpes instant morientibus urfi. Senec. cap. 10. de consol. ad Marc. Instat à tergo mors. Suet. in Tib. cap. 16. Instare ultro citroque cedentibus. Instare, pro instituit, & cœpit, notatum ad verbum Insto, ex Catullo. Interdum etiam accipitur Insto pro Instito. Plaut. in Asinar. sc. 1. a. 1. Rectam instas viam, id est, rem tenes, vel ingressus es rectam viam. Invenitur etiam sine aliquo prædictorum casuum, licet possit intelligi. Instat in Catil. Veterani virtutis pristinæ memores cominus acriter instat, illi haud timidi resistunt. Instare, pro instabant, quasi contra stabant, id est, pugnant. Terent. in Andr. Ego illud sedulo Negare factum, id est, instat factum: id est, instat & perseverat esse factum. Aliquando idem est quod imminere, vel propinquum esse. יְנוּחָם, יְנוּחָם. Salust. in Catil. Optimum factu ratus, noctem quæ instabat, antè capere, ne quid eo spatio novaretur, id est, proxima erat, vel sequebatur. Cæs. 1. bell. Gall. Cæsar ubi se diutiùs duci intellexit, & diem instare, quo die frumentum militibus metiri oportet.

Instito, as, are: Frequentativum est, Sæpe contra stare, repugnare. Cæs. lib. 1. Id conspicati Helvetii qui in montem sese receperant, rursus institare, & prælium redintegrare cœperunt. Instare tamen est legendum.

Instāntiā, æ: Instanter, adverbium: Instabilis, & Instabilitas. Vide suo loco.

Instragulum, Instrumentum: vide Instruere.

Instrēnūs, a, um. Strenuus. Minime generosus, ignobilis, negligens, ad res gerendas minime promptus. יְנוּחָם, יְנוּחָם. GALL. Qui n'est point vaillant ni hardi, coüard. ITAL. Non bellicoso, non generoso, instrenuo. GERM. Undapfiet / unhurtig / ungehissen. HISP. No diestro, no hidalgo, no diligente. ANGL. Of lowe degre, weak. Plaut. in Most. sc. 2. a. 1. Atque ubi illò immigrat nequam homo, indiligens cum pigra familia, immundus, instrenuus, hic jam ædibus vitium addit. Instruens animus: Ingenerosus, ignobilis. Terent. in Heaut. Ambo accusandi, etsi illud incœptum tamen animi est prudentis signum, & non instrenui.

Instrēpō, is, ere: In te aliqua strepitum edo: ut quum apes floribus instrēpere dicimus. יְנוּחָם, יְנוּחָם. GALL. Faire bruit. ITAL. Far strepito. GERM. Hincin rauschen/ein gerusch machen. HISP. Hazer estruendo. ANGL. To mutter or murmur. Aliquando usurpatur pro simplici strepo, quadam tamen intentione soni, ex vi præpositionis accedente: ut sit Instrēpere, gravem strepitum & sonum emittere. Virg. 3. Georg. Post valido nitens sub pondere faginus axis Instrēpit.

Liv. 4. ab Vrbe, Inde si quid instrepat terroris, sine Partitio magistratu placere Rempublicam opprimi. Instricatum, vulneratum, Cod. II. antiq. Gloss. Calepini Pars 1.

INSTRINGO, is, etc. ἰσθρίω. GAL. Etireindre. ITAL. Stringere. GERM. Eingürten. Item, Entgürten. HISP. Apretar. ANGL. To unbend, or unstraine. Catull. de Lesbia, Quin te animo affirmas, te quo instringisque, reducisque, Et diis invitis de suis esse miser? Rectè. Est enim instringere ἐνδραμῶν, intusque cohibere, & συζῆσαι. Sed malè exposuere per dissolvere.

INSTRUMENTUM, i: Ab instruo fit. יְנוּחָם, יְנוּחָם. GALL. Instrument. ITAL. Strumento. GERM. Rüstzeug / wercfzeug / rüstung. HISP. Instrumento. ANGL. A Instrument. Instrumenti nomine, quas res intelligantur, cogasce ex Ulpiano in l. instrumento, § 1. quasi-rum, ff. de fund. instr. Communitè hoc nomine significatur quicquid nobis usui ad agendum est. Sic dicitur arma, instrumenta bellii esse, οὐδὲν ἡδῆμῃ. Cic. 1. Academ. Totius belli instrumentis & apparatus. Ligones, matras, sarcula, instrumenta agricolationis. Ovid. 5. Fast. Cetera luxuria nondum instrumenta vigeant. Idem Eleg. 1. lib. 3. Trist. Felices ornent hac instrumenta libellos. (Nempe pumex, cedrus, minium, &c.) Item dicitur id, quo quis instruit, hoc est, docetur. ἰσθρίω. Unde dicitur, instrumentum vetus & Instrumentum novum, pro lege veteri, & lege nova. Ex his enim homo instruitur quid agere, aut vitare debeat. Hinc instrumenta litis. GALL. Les piéces instructives du procès. Quint. Instrumentum litis orare intuendum. Idem, Quod instrumentum dicendè Cicero defuit. Aliquando sumitur pro apparatus, quo fundus, taberna, & id genus alia instruantur. ἰσθρίω. Cic. pro domo sua, In fundum autem vicini Consulil, non modò instrumenta villæ, sed etiam arbores transferebantur. Idem in Verr. Hæc omnia in instrumento ac supellectili C. Vetril nominabantur. Suet. in Aug. cap. 71. Alexandria capta, nihil sibi, præter calicem, ex instrumento regio retinuit, i. supellectili. Sicut & paulò infra initio cap. 37. Instrumenti ejus & supellectiliis parcimonia. Idem in Cæs. cap. 37. Diverso quemque apparatu instrumendo (egit triumphum, sup.) Idem patet ex cap. 84. ibid. infra. Sic apud Jurisconsultos titulus est de Fundo instructo, & instrumento legato. Apud Suetonium Instrumenti nomine intelligitur monumentum scripturarum ad res gestas pertinentium, quod legitur monumentum vulgò Inventarium appellatur. יְנוּחָם, יְנוּחָם. midbrásch, כֶּתֶב, chetháb, δὴν γράφει. In Vesp. Undique investigatis exemplaribus instrumentum imperii pulcherrimum ac vetustissimum confecit. Sic instrumentum publicum (de tabulis publicis, sive actis.) Suet. in Calig. cap. 8.

INSTRUO, is, xi, ctum: Ordino, apparo, compono. יְנוּחָם, יְנוּחָם. GALL. Accoustrer, equipper, ordonner, instruire. ITAL. Apparecchiare, ordinare. GERM. Zurüstung / bereyten / orden. HISP. Ordenar, poner à punto. ANGL. To sett in order, to instruct or teach, to prepare. Et dicitur de acie, de causa, ac etiam de mente alicujus. εὐτάττω, πνεύματι. Plaut. in Amphitr. Nos nostras more nostro & modo instruximus legiones. Cic. pro Murana, Tu actionem instruis, ille aciem instruit. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. audaces instruit igne manus. Idem 4. Fast. Vnde meum præsens instrueretur opus. Plaut. Menach. sc. 1. a. 1. Hi quoque jam chari qui instruantur deserunt (ambiguè de numis & cibis.) Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Quondam instrutionem in parietis (verbum ædificandi.) Cæs. 2. de bell. civ. Instruere agtum. Liv. lib. 6. ab Urb. Instruere aliquem potestate. Suet. in Tib. cap. 29. Idem in August. cap. 46. Instruere Italiam vectigalibus. Instrui mandatis. Liv. 4. d. 4. Instruit nuntium secretis notis. Idem ibid. Lactant. lib. 1. Quod malum à Græcis ortum est, quorum levitas instructa dicendi facultate & copia, incredibile est quântas mendaciorum nebulas excitaverit. Idem lib. 3. Apparet falsam & inanem esse omnem philosophiam, quia nec instruit ad justitiæ munera, nec officiorum hominis, rationemque consummat, hoc est, non præparat, imbuit, aut instruit. Colum. lib. 5. Nonnulli strenuè fabricant navigia, nec consummata perinde instruunt armamentis, ministrisque: id est, armant, vel muniunt. Instruere epulum, est apparatus. ἰσθρίω, ἰσθρίω. Gell. lib. 2. cap. 24. Verba Lælii hæc sunt: Quibus indicat hædum, qui ad epulas fuit allatus, dimissum, cœnamque, ita ut lex Licinia sanxisset, pomis, oleribusque instructam, id est, paratam. Instruere discipulos, id est, docere, litteris & disciplinis imbuere: quamvis Valla neget se in eo significato reperisse. יְנוּחָם, יְנוּחָם. limmádh, ἱδῆσαν. Quint. lib. 2. cap. 5. Orationum lectione susceptos à se discipulos instruxerit. Idem, His omnibus admiscebitur, ut quisque locus postulabit, dicendi ratio: quæ non eorum modò scientiam, quibus folis quidam nomen artis dederant, studiosos instruat. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. At vitium mores instruit inde suos. Senec. cap. 9. de tranquill. Onerat discipulos, non instruit libro-rum copia.

INSTRUCTOR, is, qui parat & instruit. יְנוּחָם, יְנוּחָם. GALL. Qui appreste & appaerille. ITAL. Colvi che ordina, che apparecchia. GERM. Ein zurüster. HISP. Fornecedor, ordenador. ANGL. He that prepareth, or furnisheth. Cic. post red. in Senat. Hi sunt conditores, instructorè (que coavivii.

INSTRUCŪS, a, um: Apparatus, ornatus. יְנוּחָם, יְנוּחָם. GALL. Appareil, équipage. ITAL. Apparecchio, ordinatione. GERM. Zurüstung / zubereyung. HISP. Fornecimiento, aparejo. ANGL. A furnishing. Cic. de Orat. Rivis est diducta oratio, non fontibus: & quocunque ingreditur, eodem est instructu, quatuque comitata. Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist. Bella sonant aliis telis instructa cruentis. Ibidem, Parva sedet ternis instructa tabella lapillis. Instrucus item aliquando idem est, quod instrumentum fundi, instructum tamen ab instrumento, sic differre arbitror, ut totum à parte.

habet post se accusativum. Terent. in Eunuch. Na tu istas, faxo, cal-
cibus laepe insultabis frustra. Saepius autem dativum. Virg. 3. Georg.

Insultare solo, & gressus glomerare superbos.
¶ Per translationem accipitur pro exagito, vehementius invehor,
contumeliosius in aliquem aliquid vel dico, vel facio, ἰνσουλᾶς, ἐν-
σουλᾶσαι, ἐσουλᾶσαι. Sil. Multos tamen ab adolescentia bonos insulta-
vit. Cicer. pro Flacc. Nunc vero non insultabo vehementius, nec
velitabo in hoc insolentius, neque in istum nugatorem invehar.
Idem pro Milone, Clodius qui tot annos in hanc republ. insulta-
vit. Senec. cap. 3. de tranquill. Tutò insultaverat agmini tyrannorum
Socrates. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Nec mihi credibile est quemquam insultare jacenti.
Idem Eleg. 11. lib. 3. Trist.
Si quis es insultes qui casibus improbe nostris.
Suet. in Cas. cap. 22. Insultare omnium capitibus.
Insultatio, nis: Exagitatio, insectatio. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία.
GALL. Outrage, moquerie, insulte. ITAL. Oltraggio, bestamento.
GERM. Ein schmächtliche verpottung. HISP. Aquella obra de mal ha-
xer, escarnecimiento. ANGL. Outrage. Quint. lib. 8. cap. 5. Non tam
probatio, quam extrema quasi insultatio.

Insultator, x: Insultandi actus. ἰνσουλᾶς, ἐπικρασία. Plaut. Nam ego
istam insultatam & desulturam nihil hic moror.
Insom: In aliqua re sum. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. GALL. Etre en, ou dedans.
ITAL. Essere in qualche cosa. GERM. Erwarten sein. HISP. Ser en algo.
ANGL. To be in. Terent. in Eun. In amore haec omnia insunt vitia,
injuria, &c. Idem in Andr. Tristis severitas inest in vultu at-
que in verbis fides. Inest huic, pro in hoc. Plaut. Paen. se. 1. a. 1. In-
est amoris macula huic homini in pectore. Idem prolog. Asin. Inest
lepos ludusque in hac comedia. Ibid. se. 3. u. 3. Viginti minae hic
insunt in hac crumena. Idem Capt. Prolog. Neque spurcissimi insunt
versus. Ibid. se. 1. a. 2. Inest spes nobis in hac astutia. Idem prolog.
Amphitr. Tam meo patri autem torulus inerit aureus. Ovid. Eleg.
13. lib. 3. Trist.

Si tibi cura mei, vel si pudor ullus inesses.
Martial. lib. 14.
Is mihi candor inest.
Plin. in Paneg. Cui plus invidiae, quam pulchritudine inest.
Insomma, divinis dictionibus, & Summatim, eandem ferè habent si-
gnificationem. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. GALL. En somme. ITAL. In somma.
GERM. In einer summa überal. HISP. Reduziendo in suma. ANGL. In
summe, in a worde. Quint. In summa non recedo, fas est mihi invi-
tis etiam parentibus pie facere. Id aliter, Ad summam.

Insommo, is, per simplex m: Impendo, consumo, expendo, expensas fa-
cio. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. GALL. Employer, dépandre.
ITAL. Consumare, spendere. GERM. Anwenden/verhuten / ausgeben.
HISP. Gastar, consumir. ANGL. To spend, to bestow. Cic. Attic. lib. 5.
Nos tamen, etsi hoc te ex aliis audire malo, sic in Provincia nos
gerimus, ut nullus terentius infamatur in quenquam. Infumere cu-
ram. Plin. lib. 9. cap. 46. Omnis ergo cura ad speculandum hoc ma-
lum infumitur. Infumere operam. Cic. 5. Verr. Quantam igitur spem
illi praedia propositam arbitraveram fuisse, qui tantum praesens lucrum
nulla opera infumpta contempserit, atque despexerit? Liv. lib. 10.
ab Vrbe. Malle frustra operam infumptam, quam quicquam incidisse.

Insommo, is, per simplex m: Impendo, consumo, expendo, expensas fa-
cio. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. GALL. Employer, dépandre.
ITAL. Consumare, spendere. GERM. Anwenden/verhuten / ausgeben.
HISP. Gastar, consumir. ANGL. To spend, to bestow. Cic. Attic. lib. 5.
Nos tamen, etsi hoc te ex aliis audire malo, sic in Provincia nos
gerimus, ut nullus terentius infamatur in quenquam. Infumere cu-
ram. Plin. lib. 9. cap. 46. Omnis ergo cura ad speculandum hoc ma-
lum infumitur. Infumere operam. Cic. 5. Verr. Quantam igitur spem
illi praedia propositam arbitraveram fuisse, qui tantum praesens lucrum
nulla opera infumpta contempserit, atque despexerit? Liv. lib. 10.
ab Vrbe. Malle frustra operam infumptam, quam quicquam incidisse.

Insommo, is, per simplex m: Impendo, consumo, expendo, expensas fa-
cio. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. GALL. Employer, dépandre.
ITAL. Consumare, spendere. GERM. Anwenden/verhuten / ausgeben.
HISP. Gastar, consumir. ANGL. To spend, to bestow. Cic. Attic. lib. 5.
Nos tamen, etsi hoc te ex aliis audire malo, sic in Provincia nos
gerimus, ut nullus terentius infamatur in quenquam. Infumere cu-
ram. Plin. lib. 9. cap. 46. Omnis ergo cura ad speculandum hoc ma-
lum infumitur. Infumere operam. Cic. 5. Verr. Quantam igitur spem
illi praedia propositam arbitraveram fuisse, qui tantum praesens lucrum
nulla opera infumpta contempserit, atque despexerit? Liv. lib. 10.
ab Vrbe. Malle frustra operam infumptam, quam quicquam incidisse.

Insommo, is, per simplex m: Impendo, consumo, expendo, expensas fa-
cio. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. GALL. Employer, dépandre.
ITAL. Consumare, spendere. GERM. Anwenden/verhuten / ausgeben.
HISP. Gastar, consumir. ANGL. To spend, to bestow. Cic. Attic. lib. 5.
Nos tamen, etsi hoc te ex aliis audire malo, sic in Provincia nos
gerimus, ut nullus terentius infamatur in quenquam. Infumere cu-
ram. Plin. lib. 9. cap. 46. Omnis ergo cura ad speculandum hoc ma-
lum infumitur. Infumere operam. Cic. 5. Verr. Quantam igitur spem
illi praedia propositam arbitraveram fuisse, qui tantum praesens lucrum
nulla opera infumpta contempserit, atque despexerit? Liv. lib. 10.
ab Vrbe. Malle frustra operam infumptam, quam quicquam incidisse.

Insommo, is, per simplex m: Impendo, consumo, expendo, expensas fa-
cio. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. GALL. Employer, dépandre.
ITAL. Consumare, spendere. GERM. Anwenden/verhuten / ausgeben.
HISP. Gastar, consumir. ANGL. To spend, to bestow. Cic. Attic. lib. 5.
Nos tamen, etsi hoc te ex aliis audire malo, sic in Provincia nos
gerimus, ut nullus terentius infamatur in quenquam. Infumere cu-
ram. Plin. lib. 9. cap. 46. Omnis ergo cura ad speculandum hoc ma-
lum infumitur. Infumere operam. Cic. 5. Verr. Quantam igitur spem
illi praedia propositam arbitraveram fuisse, qui tantum praesens lucrum
nulla opera infumpta contempserit, atque despexerit? Liv. lib. 10.
ab Vrbe. Malle frustra operam infumptam, quam quicquam incidisse.

Altius insurgens oranti & multa precanti
Congeminat, vulnus calido rigat ora cerebro.
Senec. cap. 17. de cons. ad Helv. Cum animis insurgit ad considera-
ndum. ¶ Insurgere remis, idem est, quod incumbere, & vehemente,
adniti. Solent enim remiges, quum totis viribus remis incumbunt
e sedilibus suis insurgere. Virg. 5. Aeneid.
— Nunc nunc insurgite remis.
Ovid. 9. Metam.
— Credensque suis insurgere remis.
¶ Insurgere altius in oratione verba dicuntur, quum subsequenda
pondera superant priora. Quint. lib. 8. cap. 4. Haec etiam solet cresce-
re verbis omnibus altius atque altius insurgentibus. Quintil. Haec
sunt quibus mens & oratio insurgant. ¶ Insurgere item alicui, est se
alicui opponere. Senec. cap. 8. de consol. ad Marciam, Insurgens &
contra remedia effrutescens dolor. Insurgere vero, est surgendo ho-
norem alicui exhibere.

Insusurro, as: Leni susurro alicui quid in aurem dico. ἰνσουλᾶ,
ἐπικρασία. GALL. Dire tout bas, & en l'oreille, murmurer en re ses
dents. ITAL. Parlar sotto voce. GERM. In die ohren blasen oder brum-
meln. HISP. Zumbar ò murmurar en algo. ANGL. To whisper, to
mutter. Cic. 5. Tuscul. Leviculus sane noster Demosthenes, qui il-
lo susurro delectari se dicebat, aquam ferentis mulierculae (ut mos
est in Graecia) insusurrantisque alteri, Hic est ille Demosthenes. Ma-
crob. lib. 2. Saturn. Valedicenti hoc tantum insusurravit, Non putabam
me tibi tam familiarem. Cic. 4. Academ. Verum quoniam non solum
natura significat, sed etiam Favonius ipse insusurrat, navigandi nobis
tempus esse. Sueton. in Calig. cap. 22. Cum Capitolino Iove secreto
fabulabatur, modò insusurrans, ac praebens invicem aures, modò
clarius, nec sine iurgiis.

Insusurratio, is, a, um: Non susceptus. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. Non prins ni recen.
ITA. Non preso, non ricevuto. GERM. Nit zuhanden genommen. HISP.
No tomado ni recebido. ANGL. Not taken or received. Ovid. ad
Liviam,
Dixit, & iratus vota insuscepta reliquit:
Duravitque animum, destituitque preces.

Insutitius. Apul. lib. 5. Insutitium & fartilem alinum exponere, intel-
lige insutum. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία.
Insyncerus, a, um: Non syncerus, parum integer, corruptus. ἰνσουλᾶ,
ἐπικρασία. GALL. Qui n'est point sincere, pur,
ni sain, ni entier. ITAL. Non sincero, corrotto. GERM. Unauffrecht/
falsch/vnlauter. HISP. No limpio niapurado. ANGL. Unclean, not pu-
re. Cruor insyncerus. Virg. 4. Georg.
Tempus & Arcadii memoranda juventa magistri
Pandere: quoque modo casis iam saepe juvencis,
Insyncerus apes tulerit cruor.

Int, eunt, suppl. ¶
Intabesco, is, ere: Marcere ac tate consumor, tatesco. ἰνσουλᾶ,
ἐπικρασία. GALL. Devenir ou estre etrique, assécher ou
flestrir. ITAL. Infrascidare & consumarsi. GERM. Eindorten / auszuehen.
HISP. Corromperse. ANGL. To pine, waste or wither away. Colum.
lib. 4. cap. 3. Novella vero dum adolescit, nisi omnia justa perceperit,
ad ultimam redigitur maciem, & sic intabescit, ut nullis deinceps
impensis recreari possit. Horat. Epod. 5.
Interminato quum semel fixa cibo
Intabuisse pupula.
Ovid. 15. Metam.
— ut lata plumbea funda
Missa solet medio glans intabescere caelo. Id est liquefcere.
Quint. Intabescere coagmentandis verbis. Senec. cap. 6. de consol.
ad Helv.

Intactus, s, um: Integer, immaculatus, impollutus. ἰνσουλᾶ,
ἐπικρασία. GALL. A qui on n'a point
touché, sain & entier. ITAL. Non toccato, non corrotto. GERM. Un-
berührt/unbesect. HISP. No tocado, no corrompido. ANGL. Untouched,
whole. Liv. lib. 8. bell. Maced. Infamia intactum, invidia qua possunt,
urgere. Salust. Jugurth. 97. Multi capiuntur, nemo intactus profugit.
Intacti religione animi vir, hoc est, quem nulla religio tangit. Liv.
lib. 5. ab Vrbe. Intactus à sibili, nunquam exhibilatus, aut explosus.
Caelius Ciceroni, Hoc magis animadversum est, quod intactus à sibili
pervenerat Hortensius ad senectutem. Catullus in carmine nuptiali.
Virgo intacta manet.
Carmen intactum Graecis. Horat. lib. 1. Sermon. Satyr. 10. Grex inta-
ctus. Virg. 6. Aeneid. Velleius: Intacta plebs perniciosi consiliis.
Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.
Vester ab intacta circulus extet humo.
Senec. cap. 15. de consol. ad Helv. Non ex intacto corpore tuo san-
guis fluxit. Idem cap. 16. de consolat. ad Polyb. Nihil intactum, aut
sacrum fortunae.

Intactilis: Tactum refugiens, sive quod tangi non potest. ἰνσουλᾶ,
ἐπικρασία. GALL. Qu'on ne peut toucher. ITAL. Che non si può toccare, che fug-
ge il tatto. GERM. Das man nicht berühren oder betasten kan. HISP. Lo
que no puede ser tocado. ANGL. That can not be touched. Lucr. lib. 5.
Sin tactile crit, &c.
Intactile, Antiqui dicebant, pro eo quod est scindendo formare, teste
Varrone, ἐκτασία, quemadmodum Taliare, pro scindere.
Intaminatus: Incontaminatus, inviolatus. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. GALL. Non contami-
né, ni souillé, entier. ITAL. Incorrotto,
non contaminato. GERM. Unbesect. HISP. No corrompido. ANGL.
Undesiled. Horat. 3. Carm.
Virtus repulsa nescia sordida,
Intaminatis fulget honoribus.

Intantum, & Inquantum: Eatenus, quatenus. ἰνσουλᾶ, ἐπικρασία. GALL. Tant, entant.
ITAL. Tanto. GERM. So viel. HISP. En tanto. Senec.
de beneficiis. lib. 2. Quomodo dandi intantum producenda
notitia est muneris sui, inquantum delectatura est cui datur; ita, &c.
Virg. 6. Aeneid.
¶ 5 K 2

Aut flammis interfiat, malisve ferarum.

Intēfēctio, φέρει. Cædes. Lamprid. in *Commodo*, Compulit ad ejus interfecionem consilia inire.

¶ **Interfinium**, inter fines positum, intersepimentum natium: quod supra, imbrex narium.

Interfines, μεσότης. Gloss. i. e. interjecti fines. ¶

Intērfliū, is: Per medium fluo. ἡ ἀπὸ πρὸς. GALL. Passer & couler entre. ITAL. Scorrere per mezzo. GERM. Dazwischen stießen. HISP. Correr entremedias. ANGL. To flowe betweene. ¶ Plin. lib. 17. cap. 18. Flumine medium oppidum interfliente. Liv. 7. bell. Pun. Et Ætoli navibus per fretum quod Naupactum, & Patras interfluit (Rhion incolæ vocant) exercitu trajecto depopulati erant. Gall. cap. 26. lib. 10. Fretum quod Hispaniam & Africam interfluit. ¶ Interfluuntur insulæ, apud Apuleium lib. de Mundo. ¶

Intērfliūs, a, um: Quod interfliuit. ἡ ἀπὸ πρὸς ἀπὸ πρὸς. GALL. Qui coule entre deux. ITAL. Che scorre di mezzo. GERM. Dazwischen stießend. HISP. Lo que corre entremedias. ANGL. That floweth betweene. ¶ Plin. lib. 6. cap. 26. Interfluo Euphrate: id est, interfliente.

Intērfūgo, is, ere: Infringo, frango, confringo. ἡ ἑσπῆ σαβάρ. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Entrerompre. ITAL. Rompere, frangere. GERM. Zerbrechen. HISP. Romper, quebrar. ANGL. To breake betweene. ¶ Cato c. 44. Qui locus rectè ferax erit, quæ arida erunt, & si quid ventus interfregit, ea omnia eximito. Sic Plin. lib. 17. cap. 18.

Intērfūo, is, ere: In medio duorum infansio. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Enrager, ou forcener entre. ITAL. Furiare di mezzo. GERM. Under andern wüten vñnd raub sein. HISP. Enloquacer entremedias y entre dos. ANGL. To be wood betweene. ¶ Stat. 1. Achill. — dumque arma parantur
Dorica, & alternum Mavors interfurit orbem.

Intērfūdo: Per medium fundo. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Espandre entre deux. ITAL. Spargere di mezzo. GERM. Dazwischen aufgiessen oder stießen. HISP. Derramar entremedias. ANGL. To poure betweene two. ¶ Plin. lib. 2. Idem Oceanus interfusus intrat per tot maria, quibus Africam, Europam, Aliam dispertit. Idem lib. 3. cap. 8. Sicilia Brutio quondam agro cohærens, mox interfuso mari avulsa. Virg. 4. Georg. — & novies Styx interfusa cœrcet.

Intērgārīō, Apuleius in *Apolog.* 1. Dein paucalis verbis intergarritis.

¶ **Intergeries** paries, τῶν ἀπὸ πρὸς ἀπὸ πρὸς. Gloss. ibi Vulc. Fortè intergerinus paries. Sed fortasse etiam *intergeries paries*, ut speciale nomen explicetur per generale. ¶ ἡ οἱ μεσότης βρασίζηρες, ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Murs forts, ou murailles mitoyennes. ITAL. Muri saldi, molto fermi. GERM. Mittelmaur/ mittelwånd. HISP. Muros è pared en medio de dos casus. ANGL. Middewalles. ¶ Dicitur intergerini, quòd inter novos parietes, aut fundamenta pro futura intergerantur. Vitruvius, Arce tabulis & catenis colligatæ in eo loco, qui finitus erit, constituuntur, & intergerinis è creta, heronibusque ex ulva palustri factis calcetur. Festus, Intergerini parietes dicuntur, qui inter confines construuntur, & quasi intergeruntur. Budæus putat eosdem parietes intergerinos dici, qui à Papiniano coneratiui vocantur, & communiter à duobus vicinis ædificantur ad gerendum onus duorum ædificiorum, quæ illis incumbunt. Barbari vocant Medianum parietem. Plin. lib. 35. cap. 14. Romæ non fiunt talia ædificia, quia sesquipedalis paries non plus quàm unam contignationem tolerat: cautumque est ne communis crassior fiat, nec intergerinorum ratio p. titur.

¶ **Intergero**, is: interjicio. Salmaf. ¶

Intēr hæc. Duæ dictiones loco adverbii positæ, eisdem significationis cum intera. ἡ πρὸς βεν. μεσότης. GALL. En ces entrefaites, tandis. ITAL. Tra questo mezzo. GERM. Zwischen. HISP. Al entretanto. ANGL. In the meane tyme. ¶ Suet. in Tyb. c. 63. Quàm verò inter hæc non modò invisus ac detestabilis vixerit, &c.

Intērjāco, es: Interpositus sum. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Estre couché & étendu entre deux, estre entre. ITAL. Esser sesto tra due. GERM. Zwischen ligen. HISP. Yaser è estar entre dos. ANGL. To ly betweene or in the middes. ¶ In medio jaceo. Livius lib. 7. bell. Pun. Interjacebat campus: colles iminebant nudi. Plin. lib. 5. cap. 4. Et à regione quæ duas Syrtis interjacet. Col. lib. 11. cap. 3. Ut in id spatium, quod sulcis interjacet, inclinentur. De seminibus. Interjacet hæc inter eam. Plin. lib. 4. cap. 12.

Intērībi, adverb. Interea. ἡ ἐν πρὸς μεσότης. GALL. Cependant, tandis. ITAL. Tra questo mezzo. GERM. Dazwischen/ diwèll. HISP. Al entretanto. ANGL. In the meane tyme. ¶ Plaut. *Cap.* sc. 1. a. 5. Vos lavate interibi. Item, Interibi legendum in *Milit.* sc. 1. a. 2. ubi legitur *interim* *ivit*, vel *interim* *ut*, &c. Idem in *Asin.* sc. 2. a. 5. Age tu, interibi da suaviū. Gell. lib. 3. cap. 7. Consul interibi dum ea pugna fit, se in locos subducit tutos atque editos. Idem cap. 2. lib. 9.

Interior, pro interibit. Author de *lim. const.* Celerius domus exstirpabitur, gēnsque omnis ejus interiet.

Intērjīcio, is: Inter aliquid jacio, interpono, intermitto, intermiscio. ἡ πρὸς ἡ ἀπὸ πρὸς. GALL. Entrejetter, jetter parmy, ou entredeux. ITAL. Iettare tra qualche cosa. GERM. Zwischen einwerffen. HISP. Entreponeo à meter. ANGL. To cast betweene. ¶ Col. lib. 1. Ut si qua interjecta sint stramentis, aut paleis spinarum, vel germinum semina intereant. Liv. lib. 1. ab Vrbo. Aliasque interjectas collibus valles. *Ibidem*, Paucis interjectis diebus. Cæsar lib. 7. bell. Gall. Galli inter equites, raros sagittarios, expeditosve levis armaturæ interjecerant, qui suis sedentibus auxilio succurrerent.

Intērjēctūs, participium. ἡ πρὸς πρὸς. GALL. Entrejetté, mis entredeux. ITAL. Interposto. GERM. Zwischen eingetruckt. HISP. Entrepuesto. ANGL. Caste betweene. ¶ Cæsar, 7. bell. Gall. Ut idem intervallum servetur, neque inter se contingant trabes, sed paribus intermissæ spatiis, singulis saxis interjectis, arctè contineantur. Interjectus inter Philosophos, id est, intermedium, inquit Budæus. Cicero. 1. *Offic.* Aut interjecti inter philosophos, & eos qui Rempublicam administrant, delebantur te sua familiari. Idem 2. *de nat. deor.* Nasus quasi murus oculis interjectus. ¶ Interjectum tempus, hoc est, interpositum. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. Tibull. lib. 4.

Tēque (manet) *interjēctō* mundi pars altera sole.

Intērjēctūs, us: Interjectio. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Entrejet, interposition. ITAL. Interposizione. GERM. Dazwischen setzung/ legung. HISP. Obra de entreponer. ANGL. Casting betweene. ¶ Cic. 1. *de nat. deor.* Interpositu, interjēctūque teritæ. Col. lib. 3. cap. 21. Si vicio interjēctibus capere cujusque generis fructum aveat, &c.

Intērjēctō: Interpositio & insertio. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Entrejet, interposition. ITAL. Interposizione. GERM. Zwischen einwasfung. HISP. Entrepesicion. ANGL. Putting or casting betweene. ¶ Quintil. lib. 4. cap. 2. Ne sententia quidem velat fatigatum intentione stomachum iudicis reficere distuasferim, maxime quidem brevi interjēctōne. Idem lib. 8. cap. 2. Etiam interjēctōne, qua & Oratores & Historici frequententer utuntur, ut medio fermone aliquem inserant, si hinc impediri solet intellectus, nisi quod interponitur, breve est. Author ad Heren. lib. 1. Et tamen occultè dicemus interjēctōne verborum. Est etiam interjectio pars orationis, animi affectum exprimens, ita dicta, quòd orationi interjicitur.

Intērīm, adverb. temp. Interea, tantisper, hoc interim spatio. ἡ μεσότης. GALL. Tandis, cependant. ITAL. Tra questo mezzo. GERM. Dazwischen. HISP. Entretanto. ANGL. In the meane tyme. ¶ Ter. in *Andr.* Funus interim procedit, sequimur. Cic. 3. *de Orat.* Hoc interim in spatio conclave illud concidit. Idem pro *Ligar.* Interim Varus Uticam venit. Plaut. *Men. sc. ult.* Auctionem faciam, nunc interim eamus intio. *Ibid.* sc. 2. a. 2. Hoc ponam interim. Idem *Mosi.* sc. 4. a. 1. Intetim da cantharum (dum ille quiescit, sup.) Idem *Pf.* sc. 3. a. 2. Evenit in labore & dolore ut mors obrepat interim. Idem *Cur.* sc. 1. a. 4. Sed interim depolere fores (id est, dum loquor.) ¶ *Ulrupator.* & pro Aliquando, ἡ πρὸς πρὸς. Quintil. lib. 1. cap. 9. & cap. 4. lib. 14. Prima barbarismi ac solocismi fœditas abfit. Sed quia interim, exculantur hæc vitia, aut consuetudine, aut auctoritate, aut intermissa, demittuntur vicinitate virtutum, acriter se in illud tenue discrimen Grammaticus intendat. ¶ Aliquando pro repente. Terent. in *Heeyr.* Primum dies complusculos bene conveniebat sanè inter eas: interim mixis modis odisse cœpit Sostatram. Donatus, interim exponit per repente. ¶ Interim aliquando discretio est rei, quæ ad narrationem pertinet, ut apud Terent. in *Andr.* Tristis interim, nonnunquam collacymabar.

Intērīmō, is, ab inter & emo: quod est sumo, & tollo, quasi totum tollo, interficio. ἡ πρὸς πρὸς. GALL. Tuer. ITAL. Ammazare, uccidere. GERM. Umbr bringen/ tödten. HISP. Matar. ANGL. To kill. ¶ Plaut. in *Cistell.* Accurrite, ne se interimat. Cic. 1. *de nat. deor.* Si quæ interimant, innumerabilia sunt: etiam ea quæ conservent, infinita esse debent. Idem pro *Milone*, Me quidem exanimant & interimunt hæ voces Milonis. ¶ Interdum ponitur pro *Privo*. Plaut. *Cistell.* Nam dudum, ut concurrentibus, Alcesimarchus ne se vita interimeret.

Intērīmptō: Interfectio, caedes. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Meurtre, tuerie, occision. ITAL. Vecision, homicidio. GERM. Umbbringung/ erdtödtung. HISP. Matança. ANGL. A killing or slaying. ¶ Cic. pro *L. Manil.* Testis est Gallia, per quam legionibus nostris in Hispaniam iter Gallorum interemptione perfectum est. Vetus exemplar habet *internecione*.

Intērīmptōr, φόνος. Interfectior, occisor. Senec. *epist.* 71. Invenies etiam profectos sapientiam, qui vim afferendam vitæ suæ negent, & nefas judicent ipsum interemptorem sui fieri.

Intērīmptūs: Sublatus. Ulpian. *D. lib.* 40. tit. 7. l. 3. Quatenus dilatione interempta illicò accipiat, quod post tempus sequi poterit.

Intērīōr, ἡ ἐν πρὸς πρὸς. & Interior, ἐν πρὸς πρὸς. GALL. Qui est plus dedans, & plus avant. ITAL. Più à dentro. GERM. Der inner/ basi darinnen. HISP. Mas à dentro. ANGL. More inward. ¶ ab Interior, antiquo positivo. Ovid. 5. *Fast.*
Et medius juvenum non indignantibus ipsis
ibat (senex) & interior si comes unus erat.
Vide in *Intra*, & post *Intra*.

Intērītūs, vide *Intereo*.

Intērjūngo: Subsisto, tractam à curru, cujus rotæ interjecta sude junguntur, ut quiescat. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Entre coucher, entrejoindre. ITAL. Raggiungere, far formare. GERM. Stillstehen/ oder stillhalten. HISP. Entrejuntar. ANGL. To joyne betweene, to stand still. ¶ Mart. lib. 2.
Et quum currere debeas Bovillas,
Interjungere quaris ad Camænas.
¶ Interjungere equos, equos è curru solvere, ut & pastu & quiete reficiantur. Idem lib. 3.
— & hora lassos
Interjungit equos meridiana.
Senec. *cap. ult. de tranquill.* metaphoricè dixit, Quidam medio die interjunxerant. Idem *epist.* 84. ¶ Interjungere dexteras, quod & jungere dextram dextræ dixit Virg. Liv. 2. *bell. Pun.* Tum dextræ interjunctæ, milititerque concione dimissa, à notis, ignotisque benigne atque hospitalesque invitati.

Interlabor, eris. Virg. *paucis* πρὸς πρὸς. GALL. Se laisser cheoir entre, &c.

Interlectus, interfatus, variè per intervalla fatus. Lege *interlectus, interfadatus*.

Interlego, is. Pallad. *Cueillir par cy par là*.

¶ **Interlectio**, quæ interlegitur. Tertull. ¶

Intērllīno, is, interlini, interlivi, vel interlevi, interlinire: Scripturam, vel picturam lituris corrumpo, scripturam induco, deleo, extinguo. ἡ πρὸς πρὸς. GALL. Canceler, effacer. ITAL. Cancellare. GERM. Durchtun/ durchstreichen/ versudlen. HISP. Truncar & cassar la escritura. ANGL. To interline or race out. ¶ Cic. pro *Cluent.* Qui tabulas publicas municipii sui corripuisse judicatus sit, qui testamentum interjeverit. *Ibidem*, Et quid C. Verres prætor urbanus, homo sanctus & diligens sub sortitionem ejus in eo codice non haberet, qui tum interlitus proferebatur. Idem 4. *Verr.* Corruptæ, atque interlitæ tabulæ.

Intērllōquōr: Interpello, alterius loquentis orationem interrumpo. ἡ ἀπὸ πρὸς πρὸς. GALL. Entrejetter quelque propos. ITAL. Trapellare, romper

Senec. ep. 11. al. 30. de consol. ad Polyb. Lege, quo spiritu ingentibus intonucris rebus.

INTORQUO, es: Cum impetu ejaculor, injicio, vibrando emitto. ...

Laferit, & tergo sceleratam intorserit hastam. Cic. de Arusp. resp. Si quod in me telum intorserit...

INTORQUITUS, a, um, participium: Obvolutus, convolutus, perplexus. ...

INTORTITUM, funale. Gavant. ||

INTORTUS, a, um, participium: Obvolutus, convolutus, perplexus. ...

INTRÀ, Præpositio ab in, deducta: sicut extra ab ex, significatque spatium temporis, aut loci. ...

Intra castrorum simul tentoria ducor. Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist.

intra mepectora quemque Alloquar (id est, mecum tacitus.) Ibid. Elg. 5. lib. 4.

Quod licet & tutum est intra tua pectora gaude. Plaut. Menach. se. 4. a. 2. Neque intra portam penetravi pedem.

Plaut. Menach. se. 4. a. 2. Neque intra portam penetravi pedem. ...

INTÉRUS, à quo interior, & hoc interius: Magis intrà, vel intrò. ...

At domus interior regali splendida luxu instruitur. Cic. 3. de nat. deor. Plures enim tradunt nobis, ii qui interiores scrutantur...

Cic. 3. de nat. deor. Plures enim tradunt nobis, ii qui interiores scrutantur, & reconditas literas, antiquissimum Jove natum, &c. ...

Nunc stringam metas interiore vota. Sumptum à curuli certamine. In circo dexter interiore flecebat gyro...

INTRÀRĪUS, a, um: Interraneum, intus abditum, intimum. ...

INTRACTATUS, a, um: ut Intractatus equus, hoc est, indomitus. ...

INTRACTABILIS, e: Indomabilis, qui tractati, domari non potest. ...

domare. GERM. Unhandsam, ungeschlachtet. HISP. Cosa que no se puede tratar, ni domar. ANGL. That can not be handled or ruled. ...

serite hordea campis Vsq̄ue sub extremum bruma intractabilis imbrem. Animus intractabilis. Senec. Hippol.

INTRAHO, in, & inchoo. Apul. lib. 11. Sol incurvatus intrahebat vesperam. Fesc. Intrahere, est contumeliam intorquere. ...

INTRAMURĀNUS: Qui extramuranis opponitur. Lamprid. in Heliogabalo, Jullerat & canonem P. R. unius anni meretricibus, lenonibus, exoletis intramuranis dari, extramuranis alia.

INTRANSITIVUM, ἀντράβαλι, quod non transit. Intransitivum, ἀντράβαλι. Onom. qui intra est.

INTRĒMO, is, intremere: Tremo. ...

Clamorem immensum tollit quo pontus & omnes Intremuere unda, penitusque exterrita tellus Italia.

INTRĒMISCO, is: Intremo. Plin. lib. 8. cap. 4. de elephanto, Idem vestigio hominis animadverso, prius quam homine, intremiscere insidiarum metu traditur. ...

INTREPĪDUS, a, um: qui nihil timer, impavidus, imperterritus. ...

INTREPĪDĒ, adverbium: Sine pavore, audacter. ...

INTREPIDUS, a, um: qui nihil timer, impavidus, imperterritus. ...

INTRICO, as, pro Implico. ...

INTRINSECUS, intra. ...

INTRIPOLA, sive interpola vestis, dum est vetus, & ad novam speciem reaptatur. Gloss. Isid. ||

INTRÒ, adverb. motus ad locum: In domum. ...

INTRO, as: Ingredior, introeo. ...

Idem Eleg. 9. lib. 1. Trist. Quasque petit (navis, sup.) Gotici littoris intrvet aquas. Plaut. Men. se. 1. a. 2. Peristi, si intrassis inra limen. Ovid. 13. Met. non tantum mania Troia, Verum etiam summas arces intrare.

Idem lib. 5. Fast. Proximus intravit mentes suspectus honorum. Senec. cap. 16. de consol. ad Helv. Si bona fide intrabunt animum (litteræ) nunquam intrabit dolor. Quintilian. Si iudicem intravit oratio.

Ipra, Iperon. V. E. Flandriae, sub A. Machliniensis.
Ipscari, Ipscari, populi Liguria. Steph.
Ips, Ipscari, vermiculus est vitium oculos erodens, ut & cis frumenta, trips ligna, sis vestes, is vitium, midas fabam. Vide latius supra in dictione Ipsos.

Ipsa, um, quasi is se, vel simpliciter Is. Pronomen demonstrativum, quod cum aliis pronomibus junctum, eorum accipit significationem: ut, Ego ipse, Is ipse.
Invenitur tamen saepe absque aliis per eclipsim prolatum, & tamen eorum habens significationem, quae cum eo subaudiuntur. Virg. 2. Aeneid.

Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. Ipsus hic homo est. Idem Afn. sc. 4. a. 2. Cui reum omnium summam ipsus credit. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Ipsus venum harpax ad me epistolam attulit.
Ipsa arduus, altaque pulsat

Sydera.
Infant hic, qui ipse maledicit sibi. Plaut. Men. sc. 2. a. 2. Ibid. sc. 5. a. 5. An qui perperam me insanite aiunt, ipsi insaniunt.
Ipsi enim Ipse latentem quandam habet energiam, quasi dicat: Ipse Jupiter, qui se omnibus aequum solet praebere, & quem minimè veniale est illud apud Virg. 2. Aeneid.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsi enim Ipse latentem quandam habet energiam, quasi dicat: Ipse Jupiter, qui se omnibus aequum solet praebere, & quem minimè veniale est illud apud Virg. 2. Aeneid.

Ipsaeque delictis victa est clementia nostris (i. Augustus est mitissimus.)
Quod si addatur particula mei, discretio signatur: ut, Ipsemet, hoc est, per se, & non per alios. Ipsi, pro integri, sive toti, quemadmodum Hotomanus observavit, antiqua consuetudine. Paulus l. 66. de verb. oblig. Sed si ipsorum viginti annorum erit, non impeditur manumissio. Cic. ad Attic. lib. 3. Triginta dies erant ipsi, quum has dabam litteras, per quos nullas à vobis acceperam.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.
Ipsa pater Danaus animos, virisque secundas Sufficit.

Inachia Iuno pestem medicata juventa, Ovid. 13. Metam.
rostrisque & aduncis unguibus iras

Exercent alias, ad versaque pectora lassant.
Ira esse. Virg. in Aeneid.

Haec aliter quibus est Maxentius ira.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundissimus dicitur, ut iracundus. Senec. epist. 95.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.

Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.

Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.

Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.

Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.

Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.

Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.

Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.

Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.
Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.

Iracundia, dicitur proclivitas ad iram.
Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: quique natura ad iram proclivis est.

cosa. GERM. Ein wideräferung. HISP. Obra de repetir algo la segunda vez. ANGL. Repeating or doing agayne. } Cicet. in Orator. Itemque si quæ verborum iterationes contempnent aliquam, & clamorem requirent, erunt ab hac summisione orationis alienæ. Iteratio, arationis genus, qua ager secundò profcinditur, apud Plin. lib. 18. c. 20. ¶ Iteratio præterea, secunda olearum pressura dicitur, apud Col. lib. 12. cap. 50. ¶ Apud Gell. lib. 3. cap. 18. legitur iterare, pro iter facere. Sed eos (inquit) Senatores qui Magistratum curulem nondum acceperant, pedibus iteravisse in Curiam. Quo tamen in loco omninò legendum: puto itavisse.

¶ Iterativum verbum, sive frequentativum. Diomedes Grammat. lib. 1. Iterativum iterativi, ut à curro, cursito: vide *Viso, visito.*

Itē: ad, adverbium: Iterum. } ANGL. A gayne oft soones. } Justinus lib. 5. Quibus accitis iterato præliantur.

Itinē: arium: Descriptio itineris, hoc est, commentarius earum rerum quæ in itinere acciderunt, & locorum per quæ iter est faciendum. { ὁδογραφία. GALL. Charte à voyage, livre pour montrer les chemins & distances des lieux, description ou relation d'un voyage. ITAL. Carta del viaggio. GERM. Ein verzeichnung oder beschreibung einer reys oder wägfart. HISP. Libro de los lugares del camino. ANGL. A description of the way. } Adhuc extat Antonini itinerarium, de cujus ratione inscriptionis pronuntiandum puto.

Itinerātūs, adjectivum: ut, Sumptus itinerarius. Lamprid. in Commodio, Simulavit se in Africam iturum, ut sumptum itinerarium exigeret, id est, viaticum, ἰσόδον.

Itinērōr, aris: Iter facio. } ἴτρω ἀράχ, ὁδομοσία. GALL. Voyager. ITAL. Farviaggio. GERM. Reysen wandern. HISP. Hazer camino. ANGL. To tak tourney. } Utitur hoc verbo Apul. & recentiores quidam. Alio qui apud classicos scriptores non temerè occurrit.

Itihācā. Ἰθάκη. Insula est in mari Ionio, ante Epirum, in qua regnavit Ulysses. Cicet. 1. de Orat. At si nos (inquit) quod maxima debet, nostra patria delectat, cujus rei tanta est vis, ac tanta natura, ut Ithacam illam in asperrimis saxulis, tanquam nidulum affixam, sapientissimus vir immortalitati anteponeret: quo amore tandem inflammationi esse debemus in ejusmodi patriam, quæ una in omnibus terris domus est virtutis, imperii, dignitatis? Hæc ille. ¶ Ab Ithaca, Ulysses Ithacus dicitur, & Ithacensis. Virg. lib. 2. Eclog.

Hoc Ithacus velit, hoc magno mercentur Atrida.

Ovid. 13. Metam.

Conferat hie Ithacus Rhe sum.

Id est, Ulysses. Tibull. lib. 4.

Non Pylos, aut Ithace tantos genuisse feruntur.

Nestora & Ulysses. ¶ In Ithaca urbs est ejusdem nominis; item mons Neritos, Νηριτός, à quo tota insula interdum est Neritos appellata, ut annotavit Servius in illud Virg. 3. Æneid.

Iam medio apparet fluvium nemorosa Zacynthos,

Dulichiumque, Samoque, & Neritos ardua saxis.

Itihōmē, Ἰθάκη. Oppidum est in Phthiotide Thessaliæ regione: cujus meminit Homerus in Catalogo. ¶ Est & altera Ithome, in agro Messeniaco, quam Lacedæmonii post decem annorum obsidionem in deditioem acceperunt: ut refert Thucyd. lib. 4. Theb.

Planaque Messene, montanæque nutrit Ithome.

¶ Itymbus, Ἰθύμβος. Saltatio quædam in honorem Bacchi: etiam cantus: item ipse cantor Bacchicus. ¶

Itidem: Similiter, eodem modo, quasi iterum idem. } ἴδεν, ἴδεν gam. παρῶν ἴδεν. GALL. Pareillement, semblablement. ITAL. Medesimamente, similmente, parimente. GERM. Zugleich. HISP. Otra y otra vez, semejantemente. ANGL. So after the same sorte, lykwise. } Plaut. Pseud. se. 2. a. 3. Non itidem condio, ut alii coqui. Ibid. se. 1. a. 1. Mihi atque itidem tibi. Idem Cure se. 1. a. 3. In cavea conclusi itidem uti pulli. Idem Amph. Solebas me salutare antehæc, appellare itidem ut pudicæ suos viros, quæ sunt, solent. Ibid. Ut filium bonum patri esse oportet, itidem ego sum patri. Idem ibid. Idem Afin. se. 3. a. 1. Quasi piscis itidem est amator. Ibid. Itidem hic apud nos (in redditione similitudinis.) Idem Pseud. se. 3. a. 1. Exostabo illum itidem ut murænam coquus. Et in Mostell. se. 3. a. 1. Itidem olent quasi quum jura confundit coquus. Terent. Andr. Ibo ad eum, atque hæc eadem quæ tibi dixi, dicam itidem illi. Suet. in August. Centurio statione deserta, itidem ut manipulares, capitali animadversione punivit.

Itio, nis: Profectio, actus eundi. } ἴτιν ἡέλεχ, ἡελίχ, ἡελίχ. ἡελίχ. GALL. Partement, allée. ITAL. L'andare, il partirsi. GERM. Ein gang, ein wandlung. HISP. Andadura, partida. ANGL. A going, a walking. } Ter. Phorm. Hæccine erant itiones crebræ, & mansiones diutinae Lemni?

¶ Itiner: vide *Iter.* Gloss. ὁδομοσία, itiner.

Itius, est promontorium prope Bononiam maritimam, seu Gallicam. Navale autem dicitur Gessoriacus, idem cum Navali Bononiensi. ¶

Itico, as: vide *Eo, is.*

Iton, nis, Ἴτων. Oppidum est in Phthiotide Thessaliæ regione, ea in parte, qua Crocium campum Amphrysus fluvius irrigat. ¶ Hinc Itonia, Ἴτωνία, cognominata est Minerva, quod hoc in oppido eximium haberet templum, summoque cultu veneraretur. Fuit & Itoniæ Minervæ templum in Bœotia. Vide Strab. lib. 5.

Itur. Plaut. Pseud. se. 5. a. 1. Itur ad te Pseudole. Vide *Eo, supra.*

Iturum, Ἴτυρον. Umbriæ oppidum est, non procul ab Ispello. Author Strab. lib. 5.

Ituræi. } Ἴτυροι Ἰτυροῖν. } Populi Syriæ. Celes in Arabiam vergentis accolæ, qui plana incolunt, perpetuis excursionibus infestantes, teste Plin. lib. 6. cap. 23. & Strab. lib. 16. Hos arcu plurimum usos fuisse memorix traditur: undæ Ituræi arcus, à Poëtis maxime celebrantur. Virg. 2. Georg.

Ituræos taxi curvantur in arcum.

Lucan. lib. 7.

Ituræis cursus fuit inde sagittis.

Cic. 5. Philipp. Ituræi barbari, cum sagittis.

Itus, us, & Itio. Suet. in Tib. cap. 38. Ad extremum vota pro itu, & reditu suo suscipi passus. Vide *Eo.*

Iturissa, Ἴτυρῖσα. Civitas est Hispaniæ citerioris in tractu Vasconum, cujus meminit Mela lib. 3. & Ptol. lib. 2. cap. 6.

Itylus, & Neis: Filii fuerunt Zethi ex Ædone conjuge, quorum Itylum mater noctu per errorem interfecit, putans eum esse Amalce Amphionis filium: invidabat enim uxori Amphionis, quod jam viro filios sex mares peperisset. Quæ quum errorem suum cognovisset, optavit mori, sed deorum commiseratione in carduelem versa Itylum deflet. Itylus, pro Itys. Catull. ad Ortal.

— absumpti fata gemens Ityli.

Itymoneus, teste Homero, Hyperochi filius, vir in primis strenuus: qui in bello Pylorum cum Elidenibus à Nestore jaculo est interfecit.

Itthyphalli. Ἰθύφαλλοι. Dicti sunt in sacris Bacchi qui Phallum sequebantur, muliebri veste induti, & ad carminis Phallici, sive Itthyphallici numeros saltantes. Erat autem Phallus, teste Suida, membri virilis effigies, quæ primùm ex ficulno ligno, postea verò ex aluta rubra fieri solebat, quem sibi ita inter femina adaptabant, ut inde enatus videretur.

Itys, Ἴτυς. Terci & Progenes filius fuit, qui (ut est in fabulis) à Progene matre discerptus, & patri epulandus appositus, in phasianum mutatus est. Author Serv. apud Virg. in Sileno. Ovid. ad Liv.

Deflet Threicium Daulius ales Itym.

Plaut. Capt. se. 2. a. 1. Venare leporem, nunc Itym tenes. Itylus, pro Itys. Vide *Itylus*, supra. Vide *Progene*.

I U

¶ Iva arthetica, χαμηγητῖνος, herba terræ dicta. Jun. ¶

Juba, Rex Mauritanæ, Pompeianarum partium pertinacissimus assertor, qui Curionem à Cæsare in Africam missum cum omnibus copiis delevit. Victo verò Pompeio cum Scipione copias conjunxit: commissioque prælio superatus, quum nulla jam spes reliqua esset, magnificè epulatus, cum Petroio mutuis vulneribus concurrens, fortissimè cecidit. Plaut. in vita Cæsaris. De Juba (inquit) rege triumphavit. Eius filius Juba quoque nomine, puer admodum in eo deductus est triumpho: fortunatissima utique captivitate, qua effectum est, ut ex barbaro, atque impolito inter doctissimos scriptores connumeretur.

Jubæ, arque Crines animalium à collo pendentes. } χαίτην. GALL. Les crins. ITAL. Crini. GERM. Die mane oder langen haßshaar an den haren/als rossen/Adwoen/&c. HISP. Las crenejas d' crines. ANGL. The mane of an horse, or other beasts. } Plin. lib. 10. cap. 63. Equarum jubas tondere præcipiunt. Cæsar 1. bell. Gall. Equorum jubis sublevant. Plin. lib. 8. cap. 16. Leonis præcipua generositas tum quum colla nómisque vestiunt jubæ.

Jubātūs, a, am, quod jubas habet. } ὁ χαίτην ἔχων, ὁ χαίτην, χαίτην. GALL. Crinu, qui a des crins. ITAL. Zazzaruto, chi a crini. GERM. Das lang haßshaar hat. HISP. Cosa con aquellos crines. ANGL. That hat à mane. } Unde Jubati leones dicuntur, qui jubas habent, ad differentiam eorum, qui jubas non habent. χαίτην. Jubati angues, id est, cristati, & cervicibus erecti. Plaut. in Amph. Devolant angues jubati deorsum in impluvium duo. Liv. lib. 2. d. 5. Jubatus anguis.

Jubar, aris, à Juba, quod radii Solis similitudinem jubæ referant. Propriè est splendor Solis, aliorumve syderum, jubarum quandam similitudinem referens. } ἱγερὴ ἰφθαή, ἡ ἰφθαή. GALL. Lum, éclat de lumiere, comme du soleil & étoiles. ITAL. Lo splendore del sole d' altra stella. GERM. Der schein vnd glantz der sonnen stin/ oder auch anderer dingen. HISP. La claridad del sol d otras estrella. ANGL. The brightnesse of the sonnes or starres. } Virg. 4. Æneid.

It portis jubare exorto delecta juventus.

Et non tantùm de Solis, seu stellæ claritate dicitur, sed etiam de cujuscunque rei splendore, ut auri, argenti, gemmarum, aut similiarum rerum. Jubar Solis. Suet. in August. cap. 94. Ovid. Jubar tollit dies. ¶ Hinc ad majestatem transferrur. Claudianus,

Per fratris regale jubar.

Jvbēo, es, jussi, jussum: Impero, præcipio, mando, quasi jus habeo. } ἰβῶ. ἰβῶ. ἰβῶ. GALL. Commander, enjoindre. ITAL. Comandare. GERM. Heyssen, befehlen. HISP. Mandar como señor. ANGL. To bidde. } Terent. in Eunuch. Jubésne? c. H. Jubeo, cogo, atque impero. Quint. 9. decl. Nam quanvis infestum latronibus mare jussus intravi; neque dissimulaverim magnas fuisse causas patri, cur hoc mihi imperaret. Plaut. Men. se. 2. a. 5. Inter ancillas fœdese (viros.) Ibid. Cui accersi (me) jubes (ô filia.) Ibid. se. 4. a. 2. Ut jussisti atque voluisti paratum est. Idem Aul. se. 3. a. 1. Face quod te soror jubet. Idem Mil. se. 6. a. 2. Licetne. P. Inquiro, jubeo. Quasi dicar, Ego dominus facio potestatem. Ibid. se. 2. a. 2. Quin tu pertruncari tibi istam linguam jubes? Ibid. Jube transire huc. Idem Cure. se. 4. a. 4. Vapulare ego te vehementer jubeo. Idem Menach. se. 4. a. 1. Jube ire accubitu (convivas.) Idem Afin. se. 2. a. 2. Jubeo te salvere voce summa. Ibid. se. 7. a. 5. Liber esto, nempe jubes. Jubeo, si quid imperii est in te mihi. Ibid. se. 8. Liberum te abire jussi. ¶ Interdum ponitur pro Rogare. Virg. lib. 2. Æneid.

Infandum regina jubes renovare dolorem. Pro cogere.

Plaut. Milit. se. 5. a. 2. Do fidem me intrò ituram quò jubes (suprà dixit Vi cogis.) ¶ Interdum pro Sinere. Idem Most. se. 1. a. 2. Jube venire nunc jam (senem, ut ludo faciam.) Ibid. Potin' ut faciam quod jubeo, inquit servus hero minori, &c. Item Ovid. 13. Metam.

Ecce Jovis monitu deceptus imagine somni,

Rex jubet incepi curam deponere belli. al. dimittere.

Ibid.

— nec me fors ire jubebat.

¶ Interdum pro Precari, optareque: ut, Jubeo te salvere, Jubes me benè sperare. Ter. in Andr. Jubeo Chremetem salvere. ¶ Interdum pro decernere, ψηφίζω, ut Populus jussit, id est, decrevit. Salust. Jugurth. 118. Postquam ei populus Provinciam Numidiam jussit. ¶ Invenitur aliquando hoc verbum cum accusativo. Lucan. lib. 2.

Iamque secuturo jussurus classica Phæbo.

¶ Juberè est, inquit Fest. nonnunquam decernere. Hinc illud apud Imperat. §. 6. de testam. ordin. Neque ii, quos leges jubent improbos instabilisque esse, possunt in numerum testium adhiberi: i. quos statuunt ac decernunt. Caius leg. 26. D. de testam. Cum lege quis instabilis jubetur esse, eò pertinet, ut, &c. Horom, apud Cic. Sæpe lex juber, & quod illi contrarium est, lex vetat.